

Р Е Ш Е Н И Е

№ ОУ-02 от 03.02.2014 г.

ДЪРЖАВНАТА КОМИСИЯ ЗА ЕНЕРГИЙНО И ВОДНО РЕГУЛИРАНЕ

на закрито заседание, проведено на 03.02.2014 г., като разгледа преписка образувана по заявление вх.№ Е-14-01-22/13.08.2013 г., подадено от „Топлофикация София” ЕАД за одобряване на „Общи условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от „Топлофикация София” ЕАД на клиенти в гр. София” и след провеждане на открито заседание и обществено обсъждане на 10.12.2013 г., установи следното:

С писмо вх. № Е-14-01-22/13.08.2013 г. “Топлофикация София” ЕАД е направило искане да бъде одобрен от Държавната комисия за енергийно и водно регулиране (ДКЕВР, комисията) проект на “Общи условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от „Топлофикация София” ЕАД на клиенти в град София” (накратко Общи условия). Към писмото са приложени:

1. Протокол от проведено публично обсъждане на Проект на “Общи условия” от 07 август 2013 г.;

2. Становища на „Топлофикация София” ЕАД по конкретни писмени предложения относно проект на Общи условия: от Омбудсмана на Република България; от граждани и организатори на масовите протести в София; от протестиращи граждани; по писмо от г-н Христо Трайков, изпратено по e-mail; писмо от г-н Михаил Атанасов; писмо от г-жа Ваня Божинова, изпратено по e-mail; писмо от „Техем Сървисис” ЕООД; по становище и предложения изпратени от инж. Павел Кърлев – Изпълнителен секретар на Федерация на потребителите в България; по предложения от г-жа Диана Карагяурова – Изпълнителен директор на Фондация „Щедрост”;

3. Покана за публично обсъждане от 08.07.2013 г., публикувана на интернет страницата на „Топлофикация София” ЕАД;

4. Публикация на проекта във в. „Монитор”;

5. Документ за платена такса за разглеждане на заявление.

За проучване на преписката, със Заповед № 3-Е-201/05.09.2013 г. на Председателя на ДКЕВР е назначена работна група.

С писмо изх. № Е-14-01-22#3/05.09.2013 г. на ДКЕВР заявителят е уведомен, че представените с писмо вх. № Е-14-01-22/13.08.2013 г. документи не отговарят напълно на изискванията на чл. 129 от Наредба №3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката (Наредбата) и във връзка с това и на основание чл. 4, ал. 2 от Наредбата е изискано в седемдневен срок да представи в комисията:

1. Проект на Общи условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от „Топлофикация София” ЕАД на клиенти в гр. София, в изпълнение на чл. 129, ал. 1 от Наредбата;

2. Становищата и бележките по проекта, получени в хода на публичното обсъждане на общите условия (чл. 129, ал. 1, т. 1 от Наредбата);

3. Решение на управителния орган на енергийното предприятие за приемане на общите условия (чл. 129, ал. 1, т. 3 от Наредбата);

4. Заверено копие от публикацията на проекта във в. „Монитор”.

С писмо вх. № Е-14-01-29 от 13.09.2013 г. заявителят е представил:

1. Заверено копие на проект на “Общи условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от „Топлофикация София” ЕАД на клиенти в град София”.

2. Становища на „Топлофикация София” ЕАД по конкретни писмени предложения относно проект на Общи условия: от Омбудсмана на Република България, от граждани и организатори на масовите протести в София; от протестиращи граждани; по писмо от г-н Христо Трайков, изпратено по e-mail; писмо от г-н Михаил Атанасов; писмо от г-жа Ваня Божинова, изпратено по e-mail; писмо от „Техем Сървисис” ЕООД; по становище и предложения изпратени от инж. Павел Кърлев – Изпълнителен секретар на Федерация на потребителите в България; по предложения от г-жа Диана Карагяурова – Изпълнителен директор на Фондация „Щедрост”. Представено е и копие на Протокол от 07.08.2013 г. от проведено публично обсъждане на проект на “Общи условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от „Топлофикация София” ЕАД на клиенти в град София”. Заявителят не е представил копия от внесените в „Топлофикация София” ЕАД становища и бележки по проекта.

3. Копие от решение по Протокол № 53 от 28.03.2013 г. от заседание на Съвета на директорите на „Топлофикация София” ЕАД за приемане на проект на Общи условия и възлагане на изпълнителния директор да ги внесе за обсъждане в Столичен общински съвет;

4. Заверено копие от публикацията във в-к Монитор от 11 юли 2013 г. на проект на Общи условия.

Представеният проект на Общи условия се отнася до лицензия №Л-033-05/15.11.2000 г., изменена с решения № И1-Л-033-05/23.04.2007 г. и № И2-Л-033/12.12.2011 г. за дейността пренос на топлинна енергия на територия в гр. София, издадена на “Топлофикация София” ЕАД.

По силата на чл. 49, ал. 2, т. 7 от Наредбата, утвърдените Общи условия са неразделна част и представляват приложение към тази лицензия.

Правната рамка на този вид договори при публично известни общи условия, имащи за предмет продажбата на топлинна енергия от топлопреносно предприятие на клиенти на топлинна енергия за битови нужди се съдържа в чл. 150 от Закона за енергетиката (ЗЕ) и в чл. 126 - 132 от Наредбата.

Въз основа на представените документи могат да бъдат направени следните изводи:

1. Заявителят е изпълнил изискването на чл. 128 от Наредбата да оповести Общите условия на клиентите „най-малко 30 дни преди представянето им за одобряване от комисията” и да проведе публично обсъждане на проекта на общи условия.

2. Избраната дата за провеждане на публичното обсъждане на проекта на общи условия - 07 август 2013 г. не е позволила на потребителите да се включат активно в обсъжданията.

3. Заявителят не е представил в ДКЕВР копия от всички внесени в „Топлофикация София” ЕАД становища и бележки по проекта, въпреки, че са изрично изискани с писмо изх. № Е-14-01-22#3/05.09.2013 г. на ДКЕВР.

4. „Топлофикация София” ЕАД не е приела нито едно от предложенията на

заинтересованите лица. Част от отговорите на поставените проблеми са схематични, неясни и неверни.

5. Част от потребителите, които са представили становища пред топлопреносното предприятие във връзка с публично обсъждане на проекта на общи условия са останали неудовлетворени от отговорите на „Топлофикация София” ЕАД на направените от тях предложения и са подали възражения в ДКЕВР.

6. „Топлофикация София” ЕАД не е публикувала на интернет страницата си становището си по получените коментари и бележки в хода на публичното обсъждане на проекта на общите условия, въпреки направената от ДКЕВР препоръка на общественото обсъждане, проведено на 10.12.2013 г.

7. Съгласно чл. 150, ал. 1 от ЗЕ „продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на клиенти на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от комисията”. С одобряването на проекта от ДКЕВР нито общите условия стават административен акт на комисията, нито комисията става страна по облигационните отношения по продажбата на топлинна енергия от „Топлофикация София” ЕАД на клиентите в гр. София. Следователно ДКЕВР не може да замести свободната воля на страна по сделката (клиентите). Наредбата възлага задължението и отговорността на топлопреносното предприятие да оповести предварително на своите клиенти, с които е в облигационни отношения, планираните промени в общите условия и да вземе тяхното становище. Това е в съответствие с характера на отношенията между продавача на топлинна енергия и купувачите, които отношения са равнопоставени, поради което едностранното изменение на съдържанието на сделката от едната страна по сделката е недопустимо. От представените по преписката данни и документи е видно, че „Топлофикация София” ЕАД не е положила необходимите усилия да създаде условия и гаранции за участието на своите клиенти при определяне на съдържанието на облигационното отношение между страните.

В резултат от извършения анализ по същество на проекта на Общи условия за съответствие с разпоредбите на ЗЕ, Наредбата и Наредба № 16-334 от 6 април 2007 г. за топлоснабдяването (НТ, издадена от министъра на икономиката и енергетиката), уреждащи продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на клиенти на топлинна енергия за битови нужди, е изготвен доклад с вх. № Е-Дк-530/25.10.2013 г., приет с решение на ДКЕВР на закрито заседание по т.1 от протокол №189/03.12.2013 г. и публикуван на интернет страницата на комисията.

В съответствие с разпоредбите на чл. 13, ал. 3, т. 3 и чл. 14 от ЗЕ на 10.12.2013 г. ДКЕВР е провела съответно открито заседание, на което е обсъдила с представители на заявителя доклад с вх. № Е-Дк-530/25.10.2013 г. и обществено обсъждане на представения от “Топлофикация София” ЕАД проект на „Общи условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от „Топлофикация София” ЕАД на клиенти в град София”.

На откритото заседание представителите на заявителя са изложили устно своите коментари по констатациите в доклада, а с писмо вх. № Е-14-01-38/10.12.2013г. „Топлофикация София” ЕАД е представило становище.

На общественото обсъждане като заинтересовани лица са били поканени представители на КНСБ, КТ „Подкрепа”, Българска стопанска камара, Комисия за защита на потребителите, Българска браншова камара на енергетиците, Асоциация на топлофикационните дружества в България, Федерация на потребителите в България, Българска национална асоциация на потребителите, Омбудсман на Република България, Българска национална асоциация "Активни потребители", Комисия за защита на

конкуренцията, Комисия за защита на личните данни, Столична община. На общественото обсъждане са присъствали: представители на „Топлофикация София” ЕАД, на Комисия за защита на личните данни, както и г-н Георги Найденов – сдружение Техрен, г-н Методи Митев - Гражданско движение на протестиращите „Освобождение”, г-н Огнян Винаров - Граждански контрол ДЕН, г-н Петко Ганчев - България без цензура и сдружение ДНЕС, г-н Георги Христов - сдружение ДНЕС, г-н Любомир Кирилов – НПО, г-н Стоян Грозданов - Протестиращи от м. февруари, г-н Данчо Стоянов – адвокат.

Част от присъстващите граждани са поискали отлагането на одобряването на Общи условия на „Топлофикация София” ЕАД поради това, че все още се работи по промени в ЗЕ. Изразили са становище, че общите условия не важат при отсъствие на индивидуални договори. Друга част обаче са поискали и предложили това, което е направила комисията, да бъде задължително прието в общите условия, тъй като тези предложения са компетентни и прецизни и няма основание те да бъдат неприемани или приемани с изменение. По предложението на заинтересованите лица за отлагане на разглеждането на общите условия председателят на ДКЕВР е разяснил, че измененията в общите условия защитават правата на потребителите, а когато се промени законът, той ще се прилага веднага.

Заинтересованите лица са направили предложение в чл.6 задължително да се посочи в т.1, не само че по утвърдения проект се доставя топлинната енергия, а се доставя и при спазване на температурния график и измерването на външните температури в реално време и според реалното потребление от клиентите. Комисията приема частично направеното предложение и в дефиницията за метод за централно регулиране е допълнено накрая „и топлопотреблението на сградите”, като дефиницията гласи: „Метод на централно регулиране на топлоподаването е начин за изменение на температурите и/или часовия разход на топлоносител при водните топлопреносни мрежи в зависимост от климатичните параметри и топлопотреблението на сградите.”

По отношение на направеното предложение да отпадне възможността „сградната инсталация отново да бъде доставчик на топлинна енергия”, комисията счита, че топлинната енергия за отопление на сграда - етажна собственост, се разделя на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, топлинна енергия за отопление на общите части и топлинна енергия за отопление на имотите, съгласно разпоредбата на чл. 142, ал. 2 ЗЕ, която е в сила към настоящия момент.

По отношение на реда за предоставяне и получаване от клиентите на индивидуалните им сметки за разпределение на топлинна енергия е направено искане да се получават лично, с оглед реализиране на правото на възражение. Комисията счита, че сметките за разпределение на топлинна енергия следва да се връчват от лицето, избрано от потребителите да извършва услугата дялово разпределение, а реда за уведомяване на клиентите от „Топлофикация София” ЕАД за начислените дължими суми за топлинна енергия, следва да се прецизира.

По отношение на възражението, че клиентите могат само да посочат кой да бъде топлинен счетоводител, а „проблем е на доставчика да си разпредели задълженията по клиенти. Затова той да си плаща, да си сключва договори и да си плаща тази услуга на съответни фирми, ако ползва топлинен счетоводител”, комисията счита, че въпросът следва да бъде отразен в предстоящите промени в ЗЕ.

По отношение на предложението да се премахне „съобщение към фактурите”, комисията многократно е изразявала становище, че се прилагат разпоредбите на Закона за данък върху добавената стойност, а информацията в чл. 33, ал. 3 от проекта е в интерес на

потребителите.

По отношение на възражението относно лихвата за забава, комисията счита, че същата има характер на неустойка, с оглед на което на заявителя са дадени указания да промени проекта във връзка с поредността на заплащане на тази неустойка и главницата.

По предложението да отпадне възможността за събиране на задължения на клиентите по реда на чл. 410, ал. 1 от Гражданския процесуален кодекс, комисията счита, че въпросът касае изменение в ЗЕ. Също предмет на нормативни промени са и коментарите, свързани с дяловото разпределение на топлинната енергия в сгради етажна собственост и относно средствата за измерване на топлинната енергия.

Изразените на проведеното на 10.12.2013 г. открито заседание становища са отразени и във внесено във връзка със заседанието писмо-протест вх. № Е-110-00-24/09.12.2013 г., подписано от г-н Огнян Винаров. След преглед на писмото и приложените към него документи, комисията счита, че част от дискутираните проблеми се отнасят до сектор Електроенергетика, други са свързани с предложения за изменение на ЗЕ, внесени и разглеждани в Народното събрание. Приложената към писмото кореспонденция, касае жалба, отправена до европейски институции, с твърдение, че електроразпределителни дружества търсят обезщетения за свое увредено имущество от клиентите си, на които реално не се позволява достъп до въпросното имущество. Полученият отговор на жалбата не съдържа изискване за сключване на писмени договори, нито посочва, че договорите при общи условия са недействителни.

В законоустановения срок, по електронна поща, с вх. № Е-01-01-1/17.12.2013 г., е постъпило писмено становище от г-н Ангел Марков от гр. Перник. Въпреки, че г-н Ангел Марков няма качеството на заинтересовано лице по смисъл на чл. 14, ал. 2 ЗЕ, комисията е разгледала неговите предложения, свързани с изискванията „Топлофикация София” ЕАД да снабдява клиентите при равни и недискриминационни условия, да осигурява режима на работа на топлопреносната мрежа в съответствие с изискванията наредбата по чл. 125, ал. 3 ЗЕ, да поддържа баланса между производството и потреблението, да създава документи за протичане на процеса топлоснабдяване, за което дава на „Топлофикация София” ЕАД посочените в настоящото решение конкретни указания. По отношение на възражението, че общите условия са подзаконов акт и „Топлофикация София” ЕАД не притежава компетентност за изготвянето им, комисията счита, че общите условия не представляват подзаконов нормативен административен акт. За да имат характера на административен акт, общите условия трябва да бъдат приети от административен орган, а „Топлофикация София” ЕАД няма това качество. Публично известните общи условия за продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на клиенти на топлинна енергия за битови нужди, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от комисията, на основание чл. 150, ал. 1 от ЗЕ, се изготвят от лицензианта, който съгласно изискванията на чл. 40, ал. 1 от ЗЕ е лице, регистрирано по Търговския закон, т.е. търговец, а не административен орган. Съгласно чл. 298, ал. 1 от Търговския закон всеки търговец може да установи отнапред общи условия за сключваните от него сделки. Предвидената процедура за одобряване от ДКЕВР на така изготвените общи условия цели осигуряване на равнопоставеност между страните по договора и съответствие с изискванията на закона, с оглед на което ЗЕ и подзаконовите актове по приложението му предоставят възможност на всички заинтересовани лица да участват при разглеждане на проекта на общи условия.

С писмо вх. № Е-04-00-3/03.01.2014 г. в ДКЕВР е постъпило становище от

Асоциация на топлофикационните дружества в България. Доколкото позицията на АТДБ на практика преповтаря становището на „Топлофикация София” ЕАД, то същите са разгледани едновременно.

С писмо вх. № Е-14-01-38/10.12.2013г. „Топлофикация София” ЕАД е представило в ДКЕВР становище и обосновки на направените на откритото заседание възражения.

При прегледа на постъпилото становище от заявителя е констатирано следното:

- В становището си заявителят не е декларирал дали и кои от забележките от доклада приема;
- Не е представен преработен проект на общите условия с приетите от него указания.
- Становището не включва коментар по всяка една точка от доклад № Е-Дк-530/25.10.2013г. на работната група, като възраженията на заявителя са групирани в 5 основни точки.

Направените коментари в становището са разгледани и подробно анализирани от комисията в мотивите към Решение № ОУ-01/08.01.2014 г., както следва:

В т.1 от становището на заявителя е изложено:

„1. В Доклада са изведени изводи, които не кореспондират на приложимата релевантна правна уредба и относима административна и съдебна практика, задължителна в преобладаващата си част.

1.1. Пример в тази насока е изводът в т. 4.8 от доклада и по-конкретно „към настоящия момент е налице правно-техническо несъвършенство на уредбата в ЗЕ” относно цената, условията и реда за заплащане на услугата дялово разпределение.

*В тази връзка дружеството посочва, че приложимата релевантна правна уредба относно услугата дялово разпределение, в т.ч. цената и начинът за плащане, е в сила от 2006г. С приемането на чл. 139в от Закона за енергетиката (ЗЕ) и влизането му в сила, считано от 08.09.2006 г., се преминава от преки договорни отношения между клиентите и избраните от тях фирми за дялово разпределение към модел, при който **фирмите за дялово разпределение сключват договор при общи условия, одобрявани от ДКЕВР, с топлофикационното дружество, с който те стават на практика подизпълнители на това дружество.** Съгласно цитираната разпоредба с този договор се уреждат правата и задълженията на фирмите за дялово разпределение, неустойките за неизпълнение на договора, както и цената за услугата, която топлофикационното дружество договаря в полза на клиентите на топлинна енергия в СЕС. Изрично в чл. 139в, ал. 3, т. 4 от ЗЕ е уредено, че цената на услугата се договаря от топлофикационното предприятие, като тя следва да възстановява доказани пред енергийното предприятие или доставчика разходи за услугата и икономически обоснована норма на възвращаемост на капитала.*

*Нещо повече, в чл. 61 от НТ изрично е предвидено, че дяловото разпределение на топлинната енергия между клиентите в СЕС се извършва **възмездно** от топлопреносното предприятие самостоятелно и чрез възлагане на лица, вписани в публичния регистър по чл. 139а от ЗЕ в МИЕ. В тази връзка, според изпълнителния директор на*

„Топлофикация София” ЕАД, се налага извода, че в релевантната правна уредба е определено цената за услугата дялово разпределение да се заплаща от клиентите в СЕС.

От 2006г. до настоящия момент няма административен орган и/или съдебна инстанция, която да е приела, че има „правно-техническо несъвършенство в ЗЕ” по отношение тази материя. Нещо повече, с решение на Комисията за защита на конкуренцията (КЗК) № 377/10.04.2013 г. беше образувано производство № КЗК-401/11.04.2013 г. за изготвяне на становище по чл. 28 от ЗЗК относно съответствието с правилата на конкуренцията на Глава Десета „Топлоснабдяване” от ЗЕ и Наредба № 16-334 от 6 април от 2007 г. за топлоснабдяването (Наредба за топлоснабдяването, НТ). Видно от мотивите на решение № 623 от 30.05.2013 г. на КЗК, постановено по горепосоченото производство, разпоредбите в ЗЕ уреждащи цената на услугата дялово разпределение са обсъдени, като няма констатация в подкрепа на направения от ДКЕВР извод. В тази връзка и в сега действащите Общи условия на Дружеството, както и на всички топлопреносни предприятия, е предвидено задължение за клиентите да заплащат дължимите суми освен за топлинна енергия и за дялово разпределение.

Стойността на услугата дялово разпределение, заплатена от „Топлофикация София” ЕАД на фирмите за „топлинно счетоводство” през 2012 г. и дължима от клиентите на Дружеството е над 6 000 000 лв. Съобразяване с предложението на ДКЕВР ще има за резултат оцеляване на Дружеството ежегодно с подобна сума”.

Становище по възражението:

Констатацията на изпълнителния директор на „Топлофикация София” ЕАД, че лицата, регистрирани по чл.139а от ЗЕ, извършващи услугата дялово разпределение (ТДР) на практика са подизпълнители на топлофикационното дружество се нуждае от допълнителен коментар. Точно тази констатация е разгледана от КЗК в решение № 623 от 30.05.2013 г. като нарушаване на конкурентната среда, тъй като един от субектите, регистрирани по чл.139а от ЗЕ, на практика се явява в зависимост от другия - т.е. ТДР не е равнопоставен на топлопреносното предприятие. Това е един от аргументите в Решение № 623/30.05.2013 г. на КЗК, което ще бъде разгледано по-долу, и е причина за един от крайните изводи:

„КЗК е на мнение, че разпоредбата на чл. 139в от ЗЕ е в състояние да породи антиконкурентни ефекти на пазара на дялово разпределение на топлинна енергия, изразяващи се в премахване на ценовата конкуренция, създаване на възможност и условия за обмен на чувствителна търговска информация между конкуренти, както и за евентуални злоупотреби с господстващо положение на пазара на пренос и снабдяване с топлоенергия през топлопреносната мрежа. С оглед на посоченото КЗК счита, че разпоредбата на чл. 139в от ЗЕ и свързаните с нея норми следва да бъдат отменени, а нормативната уредба следва да предвиди сключването на преки договори между потребителите в сгради етажна собственост и фирмите за дялово разпределение на топлинна енергия”.

Следва също така да се отбележи, че при отговорите на поставени от потребители въпроси, свързани с дяловото разпределение на топлинна енергия, при провеждане на публично обсъждане на проекта на общи условия, представителите на „Топлофикация София” ЕАД са давали разяснения, че ТДР не са подизпълнители на топлопреносното дружество, тъй като последното нямало задължение да извършва тази услуга и поради тази причина не можело да я превъзлага.

В тази връзка е необходимо да се напомни, че в издадената на „Топлофикация София” ЕАД лицензия за пренос на топлинна енергия № Л-033-05/15.11.2000 г., в т. 31.1. се казва:

„31.1. Лицензиантът не може да прехвърля на трето лице цялата или част от тази Лицензия или придобити права или поети задължения по силата на тази Лицензия.

Не се счита за прехвърляне на права и задължения по Лицензията, когато чрез договор Лицензиантът възложи на трето лице изпълнението на дейности по:

1. изграждане или рехабилитация на енергийни обекти;
2. ремонт и поддръжка на Мрежата, съоръженията и апаратурата;
3. отчитане на показанията на средствата за търговско измерване, по които се извършва продажба на топлинна енергия, и на показанията на средствата за измерване;
4. **разпределение на топлинната енергия в отделните имоти в сграда - етажна собственост;**
5. събиране на дължимите суми за топлинна енергия от потребителите.

В случаите, при които Лицензиантът възложи на трета страна да осъществява посочените дейности от негово име, **Лицензиантът отговаря за действията на третата страна, така както ако дейността е била осъществявана от самия Лицензиант.** Използването на подизпълнители не отменя задълженията на Лицензианта, поети по силата на тази Лицензия."

Следователно, ако изпълнителният директор на „Топлофикация София“ ЕАД действително поддържа разбирането, че **„фирмите за дялово разпределение сключват договор при общи условия, одобрявани от ДКЕВР, с топлофикационното дружество, с които те стават на практика подизпълнители на това дружество”**, то е следвало да развие в необходимите подробности материята, като предвиди своите задължения, свързани с услугата дялово разпределение, срещу които задължения претендира за насрещна престация – плащане на определени суми от клиентите. Необходимо е също така да се уреди и отговорността за лошо изпълнение на услугата, за която клиентите заплащат на „Топлофикация София“ ЕАД.

Становището в доклад № Е-Дк-530/25.10.2013 г., че към настоящия момент е налице правно-техническо несъвършенство на уредбата в ЗЕ, се основава на разпоредбите на чл. 140, ал. 5, т. 8 от ЗЕ, който изисква договорите между клиентите и ТДР да съдържат **„условията и начинът на плащане на услугата дялово разпределение”** (в допълнение към чл. 140, ал. 5, т. 2 от ЗЕ, който изисква в същия договор да се включат и „условията и начинът на плащане” на уредите за дялово разпределение), а от друга страна, съгласно чл. 139в, ал. 3, т. 4 от ЗЕ договорът при общи условия между Търговеца и Топлофикация следва да съдържа **„цена за услугата дялово разпределение, заплащана от топлопреносното предприятие**, която възстановява доказани пред топлопреносното предприятие разходи за услугата и икономически обоснована норма на възвръщаемост на капитала”. Двете нормативни разпоредби не могат да определят еднозначно кой договаря цената, която следва да бъде платена от клиентите. Разпоредбата на чл. 139в, ал. 3, т. 4 от ЗЕ ясно посочва кой дължи цената, договаряна между топлопреносното предприятие и ТДР - топлопреносното предприятие, като никъде не се споменава, че тази цена се договаря „в полза” на клиентите.

Разпоредбата на чл. 139в, ал. 3, т. 4 от ЗЕ (нов - ДВ, бр. 74 от 2006 г.) е в сила от 8.09.2006 г., докато разпоредбата на чл. 140, ал. 5 от ЗЕ е нова, обнародвана в ДВ, бр. 54 от 2010 г., в сила от 16.07.2010 г., поради което като по-нова норма има предимство пред по-старата по време разпоредба на чл. 139в, ал. 3, т. 4 от ЗЕ.

На стр. 13 от решение № 623 от 30.05.2013 г. на КЗК е отразено:

„В становището на „Топлофикация София” се посочва, че съгласно измененията на ЗЕ, в сила от 16.07.2010 г. на разпоредбата на чл. 140, ал. 5, т.2 от закона, се предвижда лицето, извършващо дялово разпределение на топлинна енергия в сграда етажна собственост, да предлага на потребителите да сключат писмен договор, уреждащ отношенията между тях. Според дружеството, установяването на преки договорни

отношения между топлинния счетоводител и клиентите на топлинна енергия е именно предпоставката за конкуренция между фирмите за дялово разпределение. В тази връзка се посочва, че твърдението, че „потребителите нямат директни търговски отношения с доставчиците на услугата „дялово разпределение на топлинна енергия” е несъстоятелно. От дружеството посочват също така, че договорите за услугата „дялово разпределение” между топлинните счетоводители и клиентите дава възможност на последните да избират стойността и начина на оказване на услугата, вкл. и цената и вида на уредите, както и формата, под която същите да се ползват”.

Задължителното съдържание на общите условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди е посочено в чл. 150, ал. 1 от ЗЕ и е както следва:

- „1. правата и задълженията на топлопреносното предприятие и на клиентите;*
- 2. редът за измерване, отчитане, разпределение и заплащане на количеството топлинна енергия;*
- 3. отговорността при неизпълнение на задълженията;*
- 4. условията и редът за включване, прекъсване и прекратяване на топлоснабдяването;*
- 5. редът за осигуряване на достъп до отоплителните тела, средствата за търговско измерване или други контролни приспособления;*
- 6. редът и сроковете за предоставяне и получаване от клиентите на индивидуалните им сметки за разпределение на топлинна енергия по начин, удостоверяващ времето, от което тече срокът за възражение.”*

Следователно в чл. 150, ал. 1 от ЗЕ не се съдържа изискване клиентите да заплащат цена за услугата дялово разпределение.

Цитираната в становището на „Топлофикация София” ЕАД разпоредба на чл. 61 от НТ предвижда, че дяловото разпределение на топлинната енергия между клиентите в СЕС се извършва **възмездно** от топлопреносното предприятие самостоятелно и чрез възлагане на лица, вписани в публичния регистър по чл. 139а от ЗЕ в МИЕ, но не посочва договора, по който се дължи тази престация. Както беше изяснено по-горе, което се потвърждава и от становището на „Топлофикация София” ЕАД, договорът между топлопреносното предприятие и ТДР е възмезден, тъй като топлопреносното предприятие заплаща договорена от него цена и с това изискването на чл. 61 от НТ е изпълнено. В случай, че разпоредбата визира плащания от клиентите, които въобще не се споменават в нея, то никъде няма изискване това плащане да се урежда с общите условия по чл. 150, ал. 1 от ЗЕ. Би следвало да се уреди с отделен договор между страните, като се даде възможност на страната по сделката – клиентите да изразят свободно волята си при определяне на размера на дължимата от тях цена, защото цената за услугата дялово разпределение не се регулира от ДКЕВР.

Предложението на работната група се основава и на Решение № 623/30.05.2013 г. на КЗК, което предизвика сформирването на междуведомствена работна група със заповед № РД-16-1051/02.08.2013 г. на Министъра на икономиката и енергетиката за изготвяне на промени в ЗЕ. Междуведомствена работна група (с участието на представители на заявителя, ТДР и ДКЕВР), разгледа детайлно решението на КЗК както следва:

В т. 4 от цитираното Решение на КЗК е изложено становище на Асоциацията на топлофикационните дружества в България (АТДБ) относно дяловото разпределение на топлинната енергия. Според становището на АТДБ, съгласно установената практика цената за услугата дялово разпределение „по-скоро не е пазарна”. Асоциацията посочва, че действащата нормативна уредба изисква от топлопреносното предприятие да договаря цените на услугата дялово разпределение за клиентите, а не това да се прави от самите потребители. „Според

АТДБ, това е съществен недостатък на нормативната уредба в ущърб на пазарните принципи.”

Отчитайки гореизложеното становище, както и други случаи на застрашена конкурентна среда, Решение № 623/30.05.2013г. на КЗК постановява:

„IV. ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Въз основа на гореизложеното, на основание чл. 8, т. 6 от ЗЗК Комисията за защита на конкуренцията предлага на компетентните органи – Народно събрание на Република България и министър на икономиката и енергетиката, да изменят или отменят разпоредбите на Глава десета на Закона за енергетиката и на Наредба № 16-334 от 6 април 2007 г. за топлоснабдяването в съответствие със съображенията на Комисията за защита на конкуренцията, подробно изложени в настоящото решение.”

Коментарът на „Топлофикация София” ЕАД, че стойността на услугата дялово разпределение е в размер на над 6 000 000 лв., заплатена на ТДР през 2012 г., е в подкрепа на констатираното по-горе несъответствие и би се разрешило с предстоящите нормативни промени.

Следва да се отбележи, че междуведомствената работна група към МИЕ прие за основателно конкретното предложение на КЗК, и прие разпоредбата на чл. 139в от ЗЕ и свързаните с нея норми да бъдат отменени, а с промяната на чл. 139б от ЗЕ да се въведат преки договори между клиентите в СЕС и фирмите за дялово разпределение на топлинна енергия.

В резултат от всичко изложено се налага изводът, че на заявителя следва да се укаже да изпълни предложеното в т. 4.8 от доклад № Е-Дк-530/25.10.2013 г., а именно - Заявителят да прецизира чл.14, т.1 от проекта на Общи условия след съответните промени в нормативните актове или да заличи всички разпоредби предвиждащи заплащане на цената за услугата дялово разпределение от настоящия проект, като след изменението на ЗЕ и подзаконовите актове по приложението му ще се прилагат съответните нормативни разпоредби.

В т.1.2. от становището на заявителя е изложено:

„1.2. Друг подобен пример са изводите за „неоснователно въвеждане изискване за собственост или вещно право на ползване” и „сходство на нормативната уредба в секторите В и К услуги и топлоснабдяване” относно чл. 3 от Общите условия.

Дружеството счита за несъстоятелни критиките по отношение на въведената в чл. 3 от проекта на общи условия дефиниция на „клиент”, като според него **същата е съобразена с константната съдебна практика и е основана на конкретна правна норма - чл. 153, ал. 1 от ЗЕ.** Съгласно нея всички собственици или титуляри на вещно право на ползване в сграда етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение по чл. 140, ал. 1, т. 2 на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинна енергия при условията и по реда, определени в съответната наредба по чл. 36, ал. 3. Отделно от това приравняването на наемателите към собствениците и титулярите на вещното право на ползване в облигационните отношения с топлофикационното дружество ще създаде хаос в гражданския оборот, несигурност и неустановеност в отношенията им. Дебело следва да се подчертае, че договорът за наем е неформален такъв. Съществуващата нормативна уредба за него в Закона за задълженията и договорите (ЗЗД) е диспозитивна в по-голямата си част. Дадена е свобода на страните по него да уредят правата и задълженията си по отношение

ползването на наетата вещь, в т.ч. и свързаните с нея разходи. По тези причини за продавача на топлинна енергия е невъзможно да узнае изобищо за наличието на наеман договор, неговото начало и край, а още по-малко за постигнатите договорки между наемател и наемодател. За установяване на контрагента си по продажбата на топлинна енергия, както и при евентуалното претендиране за изпълнение на задължение от негова страна, топлофикационното дружество ще бъде поставено в положение да разчита на желанието и добросъвестността и на двете страни по договора за наем да заявят пред него действителното фактическо и правно положение между тях, без те да имат такова законово задължение, респективно санкция за неизпълнението му. В същото време правата на наемодателя по отношение на заплатените от него суми за потребена топлинна енергия от наемателя са в достатъчна степен гарантирани и защитени чрез регресния иск, с който той разполага, както и от правата, които му дава сключеният договор за наем, а също така и разпоредбата на чл. 232, ал. 2 ЗЗД в случай, че страните не са уговорили друго помежду си.

Отделно от това следва да се има предвид, че наемателят наема конкретна обособена вещь - недвижим имот, собственост на наемодателя. Той обаче не наема идеалните части от сградата, в т.ч. и сградната инсталация. По тези причини ще следва, че наемателят не придобива право на ползване върху тях, следователно от него няма правно основание да се претендират сумите за топлинна енергия за отопляването им, както и сумите за топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация.

Видно от мотивите по Решение № 5/22.04.2010 г. по конституционно дело № 15 от 2009г., Конституционният съд също отъждествява клиента (потребителя) със собственика или титуляра на вещно право на ползване, но не и с наемателя. Такова е и становището на българските съдилища от всички инстанции и по места (така Решение на СРС, 44 с-в по гр. д. № 13339/2011г.). В този смисъл са Решение № 507/22.01.2013 г. на ВКС, IV-то г.о., Решение № 5283/14.04.2011г. на ВАС по адм. д. № 10624 от 2010 г., както и решения на районни и окръжни съдилища в различни райони на страната по над 20000 дела, по които страна е „Топлофикация София” ЕАД.

На следващо място неправилното позоваване от страна на държавния регулатор на нормативната уредба на В и К сектора и Решение № 508/08.05.2013г. на КЗК следва и от факта, че КЗК е извършвала секторен анализ като е обсъждала изрично глава X-та „Топлоснабдяване” от ЗЕ, както и Наредба № 16-334 от 06.04.2007г. за топлоснабдяването. В резултат на това е постановено Решение № 623/30.05.2013г., в което КЗК никъде не извежда и не поставя проблем, несъответствие или противоречие с понятието „клиент на топлинна енергия”, каквито държавният регулатор вменява да е поставила. Не може да се приравнява сектор В и К услуги и централното топлоснабдяване досежно понятието „клиент” на тези услуги, най-малкото поради факта, който и ДКЕВР и КЗК отбелязват, а именно - че в първия случай няма легална дефиниция, а за понятието „клиент на топлинна енергия” такава съществува - чл.153, ал.1 ЗЕ.

С оглед гореизложеното аналогията направена със сектор В и К и Решение № 508/08.05.2013г. на КЗК, е недопустима, тъй като тази правна фигура (и аналогията по закон, и аналогията по право) се прилага при кумулативното наличие на две предпоставки - аналогични случаи и законодателна празнота, които по отношение на настоящия казус не са изпълнени.”

Становище по възражението:

Възражението не се приема, а изложените аргументи са неоснователни. Позоваването на чл. 153, ал. 1 от ЗЕ некоректно интерпретира възложени ангажменти към група клиенти с определена форма на собственост, като дефиниция за „клиент”.

Легалната дефиниция на понятието, дадена в § 1, т. 2а. (нова - ДВ, бр. 54 от 2012 г., в сила от 17.07.2012 г.) от Допълнителните разпоредби на ЗЕ, гласи: *"Битов клиент" е клиент, който купува електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване, или природен газ за собствени битови нужди.* Видно е, че актуалната дефиниция на понятието не поставя никакви ограничения по отношение на собственост или право на ползване.

Различно беше положението при действието на отменената дефиниция на понятието в т. 42 от § 1 от Допълнителните разпоредби на ЗЕ, а именно *"Потребител на енергия или природен газ за битови нужди" е физическо лице - собственик или ползвател на имот, което ползва електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване, или природен газ за домакинството си.* При действието на тази отменена дефиниция е формирана и цитираната в становището на изпълнителния директор на „Топлофикация София” ЕАД съдебна практика.

Няма никакви основания да се приеме, че легалната дефиниция, дадена в § 1, т. 2а. от Допълнителните разпоредби на ЗЕ е непълна, поради което е неправилно становището на „Топлофикация София” ЕАД за допълването ѝ по аналогия, при това с текстове от отмена от Народното събрание разпоредба.

В т.2.4. от доклад № Е-Дк-530/25.10.2013 г. ясно са посочени мотивите за отпадане на чл. 3 от проекта, още повече, че дефинициите са предмет на раздел I от общите условия.

Изключването на определени лица (наематели) от категорията „клиент” е единствено във вреда на топлофикационното предприятие.

В т.1.3. от становището на заявителя е изложено:

„1.3. Изводите обективирани в т. 13 от доклада и по-конкретно „продавачът няма право да съхранява данни за ЕГН на клиента и копие от документа за собственост” също не са съобразени с действащата нормативна уредба и практиката на административни органи и съдебни инстанции.

Не може да бъде споделено твърдението в доклада, че „Топлофикация София” ЕАД няма право да съхранява копие от документа, въз основа на който едно или няколко лица придобиват качеството „клиент на топлинна енергия”. Тези документи са необходими, за да може да има актуална информация по отношение на лицата, които имат възможност да упражняват правата си в качеството на клиенти на дружеството, предоставени им от действащата нормативна уредба, както и Общите условия за продажба на топлинна енергия. А също така „Топлофикация София” ЕАД следва да разполага с тази информация, за да може да изисква от конкретно определени лица изпълнение на задълженията им като клиенти на топлинна енергия. Несъстоятелно е твърдението, че клиентът може да се индивидуализира в достатъчна степен с три имена, адрес на обслужвания имот, адрес за кореспонденция и телефон. Последните два не могат по никакъв начин да индивидуализират клиента, а не са редки случаите и на пълно съвпадение в имената на различни клиенти.

„Топлофикация София” ЕАД е вписано като администратор на лични данни съгласно Закона за защита на личните данни и като такъв има възможност да обработва личните данни на гражданите-клиенти на дружеството във връзка с осъществяваната от него дейност при спазване изискванията на действащата нормативна уредба. Както българското, така и европейското законодателство, дават право да бъдат обработвани лични данни на граждани от администраторите на такива за реализирането на законните им интереси. „Топлофикация София” ЕАД е изпълнило изискванията на чл. 4,

ал.1, т. 7 от ЗЗЛД, както и на чл. 7, т. Е от Раздел 2 на Директива 95/46 ЕО на Европейския парламент и на Съвета за защита на физическите лица при обработването на лични данни и за свободното движение на тези данни, където ясно е предписано, че обработването на лични данни е допустимо за реализиране на законните интереси на администратора на лични данни или на трето лице, на което се разкриват данните, освен когато пред тези интереси преимущество имат интересите на физическото лице, за което се отнасят данните. В случая интересите на дружеството като администратор на лични данни са преимуществени пред тези на физическото лице, за което се отнасят данните. По никакъв начин не може да се тълкува, че документът, установяващ качеството „клиент на топлинна енергия“, може да засегне личния живот на гражданите. Фактът, че понятието „личен живот“ е широко в съответствие с практиката на Европейския съд по правата на човека и че правото на защита на личните данни може да представлява един от аспектите на правото на зачитане на личния живот, не означава, че всички лични данни по необходимост попадат в понятието „личен живот“. Не всички лични данни са от естество да засегнат личния живот на лицата. В съображение 33 от Директива 95/46 за защита на физическите лица при обработването на лични данни и за свободното движение на тези данни се прави позоваване на данни, които поради естеството си могат да нарушат основните свободи или личния живот и които не би трябвало да бъдат обработвани, освен ако съответното лице не даде изричното си съгласие за това, от което следва, че не всички данни имат едно и също естество. Такива чувствителни данни могат да бъдат включени в тези, на които се позовава чл. 10 от Регламент 45/2001 относно защитата на лицата по отношение на обработката на лични данни от институции и органи на Общността и за свободното движение на такива данни относно обработката на специална категория данни като тези, разкриващи расов или етнически произход, религиозни или философски убеждения, данни свързани със здравето и други подобни.

Следва да се има предвид и че регистърът на Агенция по вписванията е публичен - ар. чл. 42 и сл. от Правилника за вписванията. Книгите за вписване са публични и всеки може да поиска справки по вписванията, отбелязванията и заличаванията, направени по тях. Справките може да са устни или писмени. Писмените се състоят в издаване на удостоверения за вписванията, отбелязванията или заличаванията, както и в издаване на преписи или извлечения от съществуващите такива или от партидите на лицата. Отделно от това съгласно чл. 8, ал. 1 от Закона за кадастъра и имотния регистър, имотният регистър е публичен и всеки може да се снабди с незаверено копие от документа за собственост на трето лице.

Не следва да бъде забравяно и че Наредба № 16-334 от 06.04.2007г. за топлоснабдяването в редица свои разпоредби предвижда предоставяне на топлопреносното предприятие на документите за собственост, правото на вещно право на ползване или правото на строеж от титулярите им или надлежно упълномощени лица. Такива се подават още със заявлението за присъединяване, необходими са, за да се установи надлежната легитимация на клиента по предварителния договор за присъединяване, а също така са и неразделна част от договора за присъединяване. На много места Наредбата изисква и представяне на топлопреносното предприятие на нотариално заверено пълномощно, в което неминуемо се съдържа и лични данни на упълномощителите и пълномощниците. Затова и няма никаква логика при промяна на обстоятелствата, свързани с правото на собственост и вещното право на ползване, установени с изброените по-горе документи, да не бъдат представени тези, които удостоверяват тази промяна. Сделките, свързани с разпореждане или предоставяне на такива права, следва да бъдат извършвани във формата на нотариален акт за действителност. По тази причина и тези обстоятелства не може от топлопреносното предприятие да се изисква да ги установява

само по твърдения. Случайното насочване на съдебни претенции срещу лица за изпълнение на техни задължения по облигационното правоотношение, свързано с продажбата на топлинна енергия, и налучкването на собствениците или титулярите на вещно право на ползване за конкретен топлоснабден имот няма как да осигури по-висока степен на защита правата на гражданите.

По отношение спазването на всички нормативни изисквания при обработката на личните данни от страна на „Топлофикация София“ ЕАД компетентните административни и съдебни органи многократно са се произнасяли. С решение на Комисия за защита на личните данни беше извършена проверка относно спазване на ЗЗЛД от страна на дружеството и е издаден констативен акт с рег. индекс 10444/09.11.2010г. със становище на проверяващия екип за спазване разпоредбите на ЗЗЛД и Наредба № 1/07.02.2007г. за минимално ниво на технически и организационни мерки и допустимия вид защита на личните данни, при осъществяване дейността на „Топлофикация София“ ЕАД в качеството на администратор на лични данни. Отделно от това КЗЛД многократно се е произнасяла по отношение основателността и правилността на действията на дружеството при администрирането на лични данни на неговите клиенти и по-специално администрирането на документите за собственост и вещно право на ползване. В мотивите на своите решения КЗЛД подробно обсъжда законността и правилността на дружеството при обработката на тези данни като не констатира противоправно поведение на „Топлофикация София“ ЕАД (така Решение № Ж 83/25.09.2012г., решение № Ж-70/2013г. от 19.07.2013г. и т.н.). Такава е и константната съдебна практика по този въпрос. В този смисъл са Решение № 6842/12.12.2012г. на Административен съд София-град, 2-ро отделение, 24 с-в, Решение от 24.10.2013г. на СРС, Наказателно отделение, 12 с-в по НАХД №4284 по описа за 2013г.”

Становище по възражението:

Не се приемат възражението и аргументите на заявителя.

В т.13 доклад № Е-Дк-530/25.10.2013 г. е цитирано Становище на Комисията за защита на личните данни от 01.08.2012 г. относно искане с вх. № 281/10.02.2012 г. от Константин Пенчев – Омбудсман на Република България по въпроси, касаещи приложението на Закона за защита на личните данни от „Топлофикация София“ ЕАД, като са разгледани текстове от действащите от 2008 г. общи условия на дружеството. Изводите на КЗЛД относно дейността на дружеството са ясно обозначени в доклада като цитати. Съгласно чл. 6, ал. 1 от Закона за защита на личните данни Комисията за защита на личните данни е независим държавен орган, който осъществява защитата на лицата при обработването на техните лични данни и при осъществяването на достъпа до тези данни, както и контрола по спазването на този закон. Комисията съдейства за провеждането на държавната политика в областта на защита на личните данни.

В т.2. от становището на заявителя е изложено:

„2. В Доклада, не е отчетено обстоятелството, че Общите условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди на клиенти регулират взаимоотношения на равнопоставеност, свързани с права и задължения на страните по доставка и заплащане на топлинна енергия. **Част от предложенията за задължителни указания обективирани в доклада превръщат Общите условия в наръчник и указател за права на граждани и организации в сферата на топлоенергетиката, което е недопустимо.** Пример в тази насока е несъстоятелното искане на държавния регулатор в чл. 6 от проекта на Общи условия да се добави нова точка, с която топлопреносното

предприятие да се задължи да заплаща цена за ползване на присъединителен топлопровод и абонатната станция, изградени от клиентите, за които не е прехвърлена собствеността от клиентите на продавача. Предмет на настоящите Общи условия е облигационното правоотношение по продажба на топлинна енергия и няма нито нормативна, нито житейска логика да се иска в тях да се уреждат права и задължения, несвързани с него, каквото е горепосоченото. Още повече, че в действащата нормативна уредба - чл. 17, ал. 4, т. 13 от Наредба № 16-334 от 06.04.2007г. изрично е разписано, че тези отношения се уреждат в договора за присъединяване. Такова е и становището на КЗК заявено в решение № 623/30.05.2013г.

Становище по възражението:

Не се приемат възражението и аргументите на заявителя. Позоваването на Решение № 623/30.05.2013 г. на КЗК е некоректно и изисква да се изложи конкретния текст от решението, а именно:

“1.7. Изкупуване от топлофикационното предприятие на присъединителния топлопровод и на абонатната станция, изградени от и за сметка на потребителите. Съгласно представеното от ДКЕВР становище, в случаите, когато, по изключение, присъединителният топлопровод, съоръженията към него и абонатната станция са изградени от и за сметка на присъединяващите се потребители на топлинна енергия, отношенията между потребителите и топлофикационното дружество във връзка със собствеността на тези съоръжения са регламентирани в чл. 137 от ЗЕ.

Цената и процедурата по определянето ѝ са посочени в §. 4, ал. 3 от ПЗР от ЗЕ, където е разписано, че: „Обектите (...) се изкупуват по пазарната им стойност. В случай че страните не постигнат споразумение за стойността им, те възлагат извършването на оценка на обектите от независим лицензиран оценител. Определената от оценителя стойност на обекта е цената на сделката за изкупуване. При непостигане на съгласие за определяне на оценител в 60-дневен срок от получаване на покана за това от другата страна енергийното предприятие и/или собственикът на обектите имат право да отправят искане до председателя на комисията (ДКЕВР) за определяне на независим оценител. Определеният по този ред оценител е задължителен за страните. Разходите по оценката се поделят поравно между страните.”

*Видно от посочената нормативна уредба, както и от представените становища от ДКЕВР и БНААП, законодателят е предвидил подробна и ефективна процедура, уреждаща определянето на цената за изкупуване на съоръженията, като няма данни тази **процедура да създава конкурентноправни проблеми**, произтичащи от неравноправно третиране на потребителите в отношенията им с топлофикационните дружества по този въпрос.”*

КЗК се е произнесла относно наличие на **конкурентноправни проблеми**, произтичащи от неравноправно третиране на потребителите в отношенията им с топлофикационните дружества по този въпрос, поради което заявителят следва да се съобрази с предписанието на т. 3.3.2. от доклада, което кореспондира с чл. 137, ал. 2 от ЗЕ, а именно, в чл. 6, т. 22 да съдържа текста:

„22. да заплаща цена за ползване на присъединителен топлопровод и абонатната станция, изградени от клиентите, за които не е прехвърлена собствеността от клиентите на продавача.”

Предложеното по-горе се налага и поради множество жалби, постъпващи в ДКЕВР за неспазване от страна на „Топлофикация София” ЕАД на законовата разпоредба да сключва договори за присъединяване, в случаите когато присъединителният топлопровод, съоръженията към него и абонатната станция са изградени от и за сметка на присъединяващите се потребители на топлинна енергия. Следователно липсата на договори за присъединяване води до нарушаване правата на клиентите и в тези случаи в

общите условия следва да се съдържа задължението топлопреносното предприятие да заплаща цена за ползване на присъединителен топлопровод и абонатната станция.

Анализът на разпоредбата на чл. 137, ал. 3 от ЗЕ показва, че в договора за присъединяване има изрично изискване да се уреди прехвърлянето на собствеността върху съоръженията, изградени от клиентите, докато цената за ползване на съоръженията се дължи на отделно основание по силата на чл. 137, ал. 2 от ЗЕ, без конкретно да се обвързва с договора за присъединяване. Ако „Топлофикация София” ЕАД спазва законното изискване да заплаща тази цена, то за него няма пречка да включи предложената клауза в общите си условия.

В т.3. от становището на заявителя е изложено:

„3. На места в Доклада има несъответствия между формулираните изводи и дадените препоръки”

Като в т.3.1. се възразява срещу т.2.5. от доклада със следната аргументация:

„3.1. Пример в тази насока е дадената препоръка по т.2.5 относно „съдържанието на общите условия” и по-конкретно „да се приведе в съответствие с изискванията на чл. 127, ал. 1 от Наредбата”, която не кореспондира с направения на стр. 2 от доклада извод, че „заявителят е отчел изискванията на чл. 150, ал. 1, т. 1-6 от ЗЕ и чл. 123, ал. 2 и чл. 127 от Наредбата”. Нещо повече, разпоредбата на чл. 4 от проекта на Общи условия е изцяло съобразена с императивната разпоредба на чл. 150, ал. 1 от ЗЕ, съгласно която в Общите условия се определят:

- 1. правата и задълженията на топлопреносното предприятие и на клиентите;*
- 2. редът за измерване, отчитане, разпределение и заплащане на количеството топлинна енергия;*
- 3. отговорността при неизпълнение на задълженията;*
- 4. условията и редът за включване, прекъсване и прекратяване на топлоснабдяването;*
- 5. редът за осигуряване на достъп до отоплителните тела, средствата за търговско измерване или други контролни приспособления;*
- б. редът и сроковете за предоставяне и получаване от клиентите на индивидуалните им сметки за разпределение на топлинна енергия по начин, удостоверяващ времето, от което тече срокът за възражение.*

Предвид гореизложеното, изпълнителният директор счита препоръката за неясна, а разширяването на предмета и съдържанието на Общите условия за недопустимо.”

Становище по възражението:

Не се приемат възражението и аргументите на заявителя. Чл. 4 от проекта урежда съдържанието на общите условия, като начинът, по-който същото е представено, не съответства дори на заглавията на разделите, поради което е дадено и указанието да се приведе в съответствие с действителното съдържание на Общите условия и изискванията на чл. 127, ал. 1 от Наредбата. Основанието за указанието е изчерпателното определяне на съдържанието на Общите условия в чл.127 от Наредбата, която без да противоречи на действащия ЗЕ, представлява един по-нов и свършен нормативен акт, отчитащ реалното развитие на регулирания пазар. Като минимум, чл. 4 задължително следва да се допълни с „условията за качество на топлоснабдяването”.

В т.3.2 от становището заявителят възразява срещу т.3.1. от доклада, определяйки предписанието като „вътрешно противоречие”, а именно:

„3.2. Друг пример за вътрешни противоречия в доклада е въвеждането в раздел I Дефиниции на т. 23 относно „доставка”, като се приема, че е „продажбата, включително препродажбата на топлинна енергия на клиенти”, като след това в т. 3.1. се прави забележка да отпадне в чл. 5, ал. 1 текста „доставя”, тъй като „нито е равнозначен, нито пояснява предходната дума „продава”.

Становище по възражението:

Предписанието относно чл. 5, ал. 1 от проекта е основателно, а в раздел I Дефиниции не следва да се въвежда дефиниция относно „доставка”.

В т.4 от становището заявителят възражава на т.8.5. от доклада със следните аргументи:

„4. Не може да бъде приета за вярна констатацията „за необосновано ограничаване правото на длъжника съгласно чл. 76, ал. 1 от ЗЗД”. Не намираме противоречие с констатациите на държавния регулатор и предложената редакция на чл. 35, ал. 4 от проекта на Общи условия. В никой случай не считаме, че тя ограничава правото на клиента, предоставено му от законодателя в чл. 76, ал. 1 ЗЗД при няколко еднородни задължения да заяви кое от тях иска да погаси. В проекта на Общите условия не се съдържат такива разпоредби. Що се отнася до хипотезата, в която клиентът е заплатил сума, по-голяма от тази по фактурата, която плаща и има други просрочени задължения към продавача, то със сумата в повече да може да се погасяват те, не считаме, че тези му задължения са не изискуеми или не ликвидни именно поради наличието на термина „други просрочени задължения” в предложената редакция.”

Становище по възражението:

Пълният текст на разпоредбата на чл. 76, ал. 1 от ЗЗД гласи: „Този, който има към едно и също лице няколко еднородни задължения, ако изпълнението не е достатъчно да погаси всичките, може да заяви кое от тях погасява. Ако не е заявил това, погасява се най-обременителното за него задължение. При няколко еднакво обременителни задължения, погасява се най-старото, а ако всички са възникнали едновременно, те се погасяват съразмерно”. Прилагането на тази разпоредба спрямо фактите по правоотношението с конкретния потребител, при спор между страните, е от компетентността на съда. Общите условия не могат да уреждат отклонения от тези правила.

В чл. 35, ал. 4 заявителят е предложил следния текст:

„Когато при издаването на фактурата по ал. 2 се установи, че Клиента е заплатил сума, по-голяма от сумата по фактурата, и Клиента има просрочени задължения към Продавача, със сумата в повече се погасява най – обременителното за него задължение.” Видно е, че умишлено е пропуснато правото на длъжника по чл. 76, ал. 1 от ЗЗД „да заяви кое от тях погасява”. Нещо повече, на проведеното от ДКЕВР обществено обсъждане на проекта на общи условия на „Топлофикация София” ЕАД, присъстващите потребители също са споделили за невъзможност да реализират правото си по чл. 76, ал. 1 от ЗЗД, поради отказ на „Топлофикация София” ЕАД да приеме изявлението им за избор.

В първото изречение на чл. 35, ал. 4 се визира случай на прихващане. Условието за това, определени в чл. 103 от ЗЗД са и двете насрещни вземания да са изискуеми и ликвидни, поради което след израза „със сумата в повече” следва да се добави „може да се извърши прихващане с изискуемо и ликвидно вземане на Продавача. Всички останали суми, по желание на клиента, му се връщат или се приспадат от дължимите суми за следващ/и период/и.” Ако не са налице условия за прихващане, надплатените суми следва

да се връщат на клиента, а погасяване на друго неизискуемо и неликвидно вземане на Продавача може да се извърши по общия ред – като се даде възможност на клиента да заяви кое от задълженията иска да погаси. Второ изречение въвежда поредност, каквато ЗЗД не е уредил при прихващане. Третото изречение на ал.4 не е съобразено със задължителната съдебна практика на ВКС по приложението на чл. 76, ал. 2 от ЗЗД, съгласно която поредността на погасяване на задълженията, посочена в чл. 76, ал. 2 от ЗЗД не се отнася за законната лихва по чл. 86, ал. 1 ЗЗД (Решение № 111 от 27.10.2009 г. по т. д. № 296/2009 г., Т. К., I Т. О. на ВКС и цитираната в него практика: Решение № 48/25.01.2000 г. по гр. д. № 1065/99 г. на ВКС, Решение № 1276/08.10.1999 г. по гр. д. № 577/99 г. на ВКС, V Г.О. и Решение № 266/12.06.2006 г. по т.д. № 832/2005 г. на ВКС, ТК, II отд.).

Поради изложеното второто и третото изречение в чл. 35, ал. 4 следва да отпаднат.

В т.4.1 от становището заявителят възражава срещу т. 8.б. от доклада със следните аргументи:

„4.1. Относно бележката по т. 8.б. от доклада във връзка с разпоредбата на чл. 36, ал. 2 от Общите условия и по-конкретно констатацията, че „текстът не гарантира, че в този срок клиентите ще са получили фактурата” следва да се има предвид следното:

Дружеството счита че предложената редакция на чл. 36, ал. 2 от проекта на Общи условия напълно съответства на действащата нормативна уредба. Съобразяването с направената бележка ще означава да зависи от волята на клиента да получи фактурата, нейното заплащане. Ще се стигне до правния абсурд изпълнението на установено по основание и размер договорно задължение да зависи от желанието на клиента да получи документ, в който то е възпроизведено. От своя страна, пряк резултат от това ще бъде възникването на значително затруднение за „Топлофикация София” ЕАД при заплащането му със свои контрагенти, в това число и „Булгаргаз” ЕАД, където паричния поток е в значителни размери и плащането е авансово. Следва да бъде отбелязано и, че нормативно не е разписан общовалиден ред и начин за връчване на фактурите на битовите клиенти, така, че да може безпротиворечиво да се установява, а при необходимост и доказва датата и надлежността на връчването на фактурата на легитимно лице.”

Становище по възражението:

Комисията счита, че в защита на интересите на клиентите срокът за заплащането на фактурите по чл. 35, ал. 1 трябва да тече не от датата на изтичане на периода, за който се отнасят и по чл. 35, ал. 2 от датата на издаването им, а от датата на която продавачът е обявил на интернет страницата си месечните дължими суми за доставената топлинна енергия по чл. 35, ал. 1 и за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, разпределено на база на изравнителните сметки по чл. 35, ал. 2. След приключването на отчетния период има редица процедури преди топлопленостното предприятие да изготви месечните и изравнителните сметки, и този период от време не следва да бъде за сметка на сроковете, в които клиентите са задължени да погасят задълженията си. Най – справедливо за двете страни е сроковете да започват да текат от датата, на която сметките са публикувани в онлайн системата на интернет страницата на дружеството за проверка на сметките и същите са достъпни за клиентите за справка и заплащане в касите, на публично оповестените от продавача адреси. Заявителят „Топлофикация София” ЕАД не е предложил текст на чл. 36, ал. 2 от Общите условия, който да гарантира, че в срока за плащане клиентите ще са надлежно уведомени за сумите, които дължат. Спецификата на договора за продажба на

топлинна енергия, при който стоката топлинна енергия не съществува към момента на сключването му, а се произвежда по време на изпълнението му, налага продавачът да уведомява купувача за размера на периодичните задължения и за начина на формирането им. Задължението ще бъде изискуемо и ликвидно ако е настъпил падежът му и не е оспорено от длъжника. Ръководството на „Топлофикация София” ЕАД следва да предприеме мерки за повишаване на удовлетвореността на клиентите с оглед повишаване на събираемостта на вземанията и своевременно издължаване на задълженията на дружеството основно към „Булгаргаз” ЕАД.

Чл. 36, ал. 1 да се промени както следва:

(1) Клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия по чл. 35, ал. 1 в 30-дневен срок от датата на публикуването им на интернет страницата на Продавача.

В чл. 36, ал. 2 да се промени както следва:

(2) Клиентите са длъжни да заплащат стойността на фактурата по чл. 35, ал. 2 за потребено количество топлинна енергия за отчетния период, в 30-дневен срок от датата на публикуването им на интернет страницата на Продавача.

В т.5. от становището заявителят възразява както следва:

„5. В доклада се иска освен условията по облигационното правоотношение, свързано с продажбата на топлинна енергия да се разпишат текстове, които „преписват” задължения на Дружеството, свързани с лицензионната му дейност, вменени му със ЗЕ, Наредба № 16-334 за топлоснабдяването, Наредба № 15 от 28 юли 2005г. за технически правила и нормативи за проектиране, изграждане и експлоатация на обектите и съоръженията за производство, пренос и разпределение на топлинна енергия и др. Горното искане намираме за несъстоятелно и недопустимо. В горепосочените нормативни актове изрично е разписан реда и условията за осъществяване на контрол при изпълнение на задълженията, както и органите които следва да го осъществяват. Недопустимо и неоснователно е изземване на техните функции и делегирането им на заинтересована страна по договора /клиента/. Общото действащо право в Република България ясно урежда реда и начина за защита на изправната страна по договор от неправомерно действие и/или неизпълнение на задължение на съконтрагента.

В тази връзка изпълнителният директор на „Топлофикация София” ЕАД категорично възразява по така формулираните в доклада препоръки, за което отделно от посоченото по-горе, излага и допълнителни аргументи и предложения.

Становище по възражението:

Не се приема горното възражение. На основание чл. 49, ал. 2, т. 7 от Наредбата, Общите условия са неразделна част от лицензията на заявителя.

В т.5.1 от становището заявителя отново възразява срещу т. 1.3. от доклада със следните аргументи:

„5.1.Предложението в раздел I Дефиниции да се въведе нова т.22 следва да се съобрази с обстоятелството, че в „Топлофикация София” ЕАД е въведен количествено-качествен метод на централно регулиране на параметрите на топлоносителя в топлопреносната мрежа. Влияние върху това оказва и конкретното потребление на топлинна енергия от всяка сграда в гр. София, присъединена към централизираното топлоснабдяване.

22, „Метод на централно регулиране на топлинния товар” показва изменението на температурите и/или часовия разход на топлоносител при водните топлопреносни мрежи в зависимост от климатичните параметри и характера на потребление на всяка сграда, присъединена към тях.”

Становище по възражението:

Приема се предложението на дружеството и в т. 22 от раздел I Дефиниции същата следва да придобие редакцията: „Метод на централно регулиране на топлоподаването е начин за изменение на температурите и/или часовия разход на топлоносител при водните топлопреносни мрежи в зависимост от климатичните параметри и топлопотреблението на сградите.”

В т.5.2 от становището заявителят възражава срещу т. 3.3.2. от доклада, с която се въвежда изискването

„12. да води досие за повреди и за параметрите на настройка на абонатната станция и системата за автоматично регулиране на топлоподаването в сградата, в което се отразява причината за промяна на някой параметър от първоначалната настройка”

със следните аргументи:

„5.2. Предложението в раздел IV Права и задължения на Продавача да се въведе нова т. 12 към чл.6 е несъстоятелно. Съображенията за това са следните:

Поддържането в техническа изправност на енергийните обекти и в частност на абонатните станции е задължение на топлопреносните предприятия. Воденето на статистика или както е записано „досие” за повреди и за параметрите на настройка на абонатната станция е в задълженията на съответните технически лица от компанията и е в съответствие с разпоредбите на Наредба № 9 за техническата експлоатация на електрически централи и мрежи. Във всяка абонатна станция се съхранява картон, в който надлежно е записан основния параметър, осигуряващ необходимото количество топлинна енергия за осигуряване на потребностите от топлина на клиентите, а именно „дебита на топлоносителя” в летен и зимен режим. Помещението на абонатната станция е достъпно, като ключът от него се съхранява от упълномощеното лице. Топломерът, също е достъпен и чрез прости манипулации от всеки заинтересован клиент или проверяващо лице може да се направи анализ на стойностите на основните параметри на топлоносителя и абонатната станция (дебит на топлоносителя, температура на топлоносителя в подаващия тръбопровод, температура на топлоносителя във връщащия тръбопровод, моментна мощност, пикова мощност и т.н.).

Доколкото в Общите условия е предвиден ред за предоставяне на информация и отговор на постъпили от клиентите заявления, жалби и сигнали, считаме че всяко заинтересовано лице може да се възползва от него и не е необходимо безцелно заливане на гражданите със специфична техническа информация с такъв голям обем. Нещо повече, добрите практики налагат информацията да бъде в синтезиран и достъпен за възприемане от всички граждани вид, а не само от тези със задълбочени технически познания.”

Становище по възражението:

Не се приема възражението, тъй като в становището си дружеството не посочва дали води статистика за повреди и за параметрите на настройка на абонатната станция и на

системата за автоматично регулиране на топлоподаването, както и конкретни аргументи против обосновката в доклада за въвеждането на такава практика. Записаният в картоната абонатната станция дебит на топлоносителя е определен при изчислителни климатични условия и проектни топлинни мощности, и при наличието на система за автоматично регулиране на топлоподаването и променлив характер на топлопотреблението в сградите, този според дружеството основен параметър, не може да бъде критерий за оценка, доколкото топлопреносното предприятие спазва условията за качество на топлоснабдяването. Тези условия могат да се гарантират чрез изправни и настроени абонатна станция и система за автоматично регулиране на топлоподаването и затова е необходимо дружеството да създава, актуализира и предоставя при поискване данни за всяка конкретна абонатна станция. Още повече в т. 5.4 от становището на дружеството е записано, че *„Индивидуални температурни графици /режими/ на отделните сгради на територията на гр. София не се водят”*, което по същество е основната функция на система за автоматично регулиране на топлоподаването – индивидуален температурен режим на отоплителната инсталация, който следва да се регистрира в досието на абонатната станция. Зададената топлинна крива на системата за автоматично регулиране на топлоподаването, с която се определя температурата на подаващата вода на входа на сградната отоплителна инсталация при променливи външни температури трябва да е съобразена с топлофизическите качества на отопляваната сграда и характера на нейното топлопотребление с оглед постигане на най-добър комфорт при най-малка консумация на енергия.

Гарантирането на правото на информация на клиента изисква във всеки един момент да е налична информация, която при поискване може да му бъде предоставена. Дружеството следва да поддържа такъв обем информация, която да удовлетвори както клиентите, които не разполагат със специални технически познания, така и тези които разполагат с такива познания. Правото на информация на клиента е сред основните му права съгласно Закона за защита на потребителите. Предвид предмета на договора за продажба на топлинна енергия, информацията за продаваната стока до голяма степен се свързва с информацията за процеса на производството и преноса ѝ и най-вече с регулирането на тези процеси, което регулиране има пряко отношение към качеството на изпълнение на договорните задължения на „Топлофикация София” ЕАД и към размера на доставената топлинна енергия, съответно на дължимите за нея суми. Воденето на „досие” означава именно създаване и съхраняване на систематизирана информация, а не *„безцелно заливане на гражданите със специфична техническа информация”*.

Обичайният ред и начин за защита на изправната страна по договор от неправомерно действие и/или неизпълнение на задължение на съконтрагента е чрез документиране на неизпълнението и предявяване на възражение или искане за заплащане на предвидена в договора неустойка, или съдебен иск, жалба до държавни органи и др. Лишаването на потребителя от информация го лишава от възможност да упражни правата си. Изложеното още веднъж подчертава необходимостта ръководството на „Топлофикация София” ЕАД да търси начини за повишаване на удовлетвореността на клиентите с оглед повишаване на събираемостта, като някои от мерките не изискват скъпо струващи решения или инвестиции, а само подобряване на работата в дружеството.

В т.5.3 от становището заявителят възразява срещу т. 3.3.2. от доклада, с която се въвежда изискването продавачът да предоставя информация на Клиента, включително за:

„Чл. 6, т. 11, б „в) параметрите на настройка на абонатната станция и

системата за автоматично регулиране на топлоподаването в сградата, в т.ч. използване на възможността за намаление на потреблението през нощта, при поискване;”

Заявителят мотивира възражението си, както следва:

„5.3. Предложението да се добави нова подточка „в” в чл. 6, т. 11 не е обект на запис в „Общи условия за продажба”. На уебсайта на „Топлофикация София” ЕАД са публикувани „Основни технически изисквания към абонатни станции с топлоносител гореща вода – град София”. Всеки клиент може да се запознае с тях и да прецени състоянието на съответната абонатна станция и дали нейното техническо ниво осигурява:

- висока ефективност в експлоатация;
- ниски експлоатационни разходи, в т.ч. ниски топлинни и енергийни загуби;
- надеждност на отделните елементи при експлоатационен живот, съизмерим с този на цялата абонатна станция;
- оптимално регулиране на потреблението на топлина, с оглед реализирането на икономия на топлинна енергия;

- измерване на потреблението на топлина.

На достъпно място и по достъпен начин всеки заинтересован може да се запознае още с:

- топлотехническите и режимни параметри за топлопреносната мрежа и абонатните станции;

- изчислителните разходи на топлоносител;

- средствата за регулиране.

Становище по възражението:

Не се приема възражението, тъй като за аргумент дружеството посочва наличието на „Основни технически изисквания към абонатни станции с топлоносител гореща вода – град София”. Те регламентират изискванията към абонатните станции, докато с досието за повреди и за параметрите на настройка на абонатната станция и системата за автоматично регулиране на топлоподаването се регистрират направените процедури за осигуряването на оптимално регулиране на топлоподаването, с оглед реализирането на икономия на топлинна енергия и същите следва да са достъпни за клиентите при поискване.

В т.5.4 от становището заявителят е направил следното възражение:

„5.4. Предложението да се добави нова подточка „е” в чл. 6, т. 13 не води до нищо полезно за информираността на клиентите, като всъщност много лесно може да доведе до заблуждение. Това е изключително специфична материя, за разпознаването на която са необходими конкретни технически познания.

Технологичната схема на пренос на топлинната енергия от топлоизточниците до топлоснабдените сгради, включително термохидравличните режими на транспортиране на топлоносителя не може да е елемент от „Общи условия за продажба” предвид следното:

След направените модернизации в помпените станции на „Топлофикация София” ЕАД се осъществява смесено количествено - качествено регулиране на параметрите в топлопреносната мрежа, което е най-ефективно от всички възможни.

Системата за управление на температурния режим на топлопреносната мрежа е сложна йерархична система организирана и реализирана на няколко нива. Регулирането на температурния режим в отделната сграда се извършва посредством

монтираните в абонатната станция системи за автоматично регулиране чрез контролери добили популярност като „регулатори” и температурни сензори. Посредством тях се поддържа комфортен режим в цялата сграда.

На най-ниско ниво регулирането се извършва посредством термостатичните вентили, монтирани на отоплителните тела в имотите на клиентите.

На следващото ниво регулирането на температурния режим се извършва посредством монтираните в абонатната станция системи за автоматично регулиране.

На трето ниво регулирането се извършва посредством монтирани в помпените станции регулатори за промяна на оборотите на помпите „честотни регулатори”, които в зависимост от консумацията на топлина са в състояние да доставят или намалят количеството топлоносител преминаващо през помпената станция;

На най-високото ниво регулирането на топлинния режим на мрежата се осъществява от Диспечерската система за контрол и управление (ДСКУ), чрез структурите на Диспечерска служба. Тя е основен инструмент за контрол, регулиране и управление на хидравличните и топлинни режими в цялата топлофикационна система на гр. София. Тя е изградена на йерархичен принцип и събира информация в реално време от 72 обекта (точки на територията на града) - 1137 параметъра (основно температура, разход, налягане), свързани с работата на топлопреносната мрежа. Необходимите за контрол данни се получават в ЦДП и РДП, като са систематизирани и подредени както следва:

- таблична информация за основните параметри в топлоизточниците в момента;
- таблична информация за основните параметри в помпените станции;
- таблична информация за основните параметри в контролни точки от мрежата;
- графична информация за изменението на параметрите с история и точност до минута.

По топлопреносната мрежа се пренася топлинна енергия, а тя зависи както от температурата, така и от дебита. Поддържането на параметрите на тези два компонента зависи от много фактори, които също са променливи в рамките на денонощието.

Дебитът на топлоносителя в абонатните станции се настройва съобразно топлинния товар на сградата (отопление плюс БГВ). Той е постоянно променяща се динамична величина. Необходимата стойност на температурата на вторичния топлоносител, гарантираща микроклимата в отопляемите помещения е в пряка зависимост от външните климатични условия и характера на потребление на сградата.

Индивидуални температурни графици /режими/ на отделните сгради на територията на гр. София не се водят.

Предвид гореизложеното, искането за публикуване на температурните режими не би било полезно за клиентите, а хидравличния режим е непрекъснато променяща се величина и то с различен интензитет за отделните топлоизточници.”

Становище по възражението:

Не се приема възражението, тъй като в него по същество дружеството описва информацията, която работната група предлага топлопреносното предприятие да обявява по отношение на избрания метод за централно регулиране на топлоподаването. За да може потребителят да получи желаната от него топлинна енергия е необходимо топлопреносното предприятие да достави в абонатната станция топлоносител с определени параметри (температура и налягане), като то се явява продавач на продукта за периода на ползването му. От значение за клиентите е да бъдат информирани, как продавачът смята да поддържа съответствието между потребностите от топлинна енергия

на сградите и топлинната енергия, постъпваща в абонатните станции с прилагане на избрания метод за централно регулиране на топлоподаването.

Във връзка с изложеното, на заявителя следва да се укаже в чл. 6 в т. 17 да добави нова подточка, както следва:

„е) избрания метод на централно регулиране на топлоподаването, включително термохидравличния режим на топлопреносната мрежа;”

В т.5.5 от становището заявителят е направил следното възражение:

„5.5. Относно предложението да се добави нова подточка „ж” в чл. 6, т. 13, считаме че също не е обект на запис в „Общи условия за продажба”. Месечни отчети за основните технико - икономически показатели, постигнати в производството от топлоизточниците, преноса по топлопреносните мрежи и разпределението чрез абонатните станции се предават в Министерството на икономиката и енергетиката, а също и в Държавната комисия за енергийно и водно регулиране. Не е възможно съобразяване с индивидуалните моментни желания на всеки живущ в СЕС, както и не съществува нормативно установен ред за изразяване и отчитане волята на отделния клиент в сградата. Не на последно място следва да се отбележи, че не всеки притежава необходимите специални знания и безпристрастно отношение, за да упражнява контрол по управление и регулиране на хидравличните и топлинни режими на централизираното топлоснабдяване.”

Становище по възражението:

Не се приема възражението, тъй като месечните отчети за основните технико - икономически показатели, които се предоставят в Министерството на икономиката и енергетиката и в Държавната комисия за енергийно и водно регулиране нямат общо с информацията, която работната група предлага топлопреносното предприятие да обявява по отношение на месечния отчет за спазване на термохидравличния режим на топлопреносната мрежа. Тази информация следва да се публикува на интернет страницата на дружеството, а не да се предоставя на всеки клиент и представлява своеобразен отчет за спазването на термохидравличния режим, с който в рамките на допустимите отклонения се гарантира качеството на топлоснабдяването.

Във връзка с изложеното, на заявителя следва да се укаже в чл. 6 в т. 17 да се добави нова подточка, както следва:

„ж) месечен отчет за спазване на термохидравличния режим на топлопреносната мрежа, допуснатите отклонения и причините за това”.

В т.5.6 от становището заявителят възражава срещу т. 4.5., чл.9 от проекта, както следва:

„5.6. Считаме за необходимо да отбележим, че предложените от „Топлофикация София” ЕАД в раздел V. Права и задължения на Клиента срокове за проверка и пренастройка на абонатната станция са нормални с оглед броя им в гр. София.

Що се отнася до констатацията, че предложените текстовете не регламентират достатъчно ясно задължението на продавача да осигури качествено регулиране на абонатните станции е неточно и пресилено. Това са текстове, одобрявани от ДКЕВР през годините, които са доказали своята работоспособност. Едва ли данни за наклона и отместването на температурната (отоплителната) крива на контролера

от системата за автоматично регулиране ще бъде достатъчно ясна и информираща характеристика за нашите клиенти.”

Становище по възражението:

Възражението не се приема. Срокът от два работни дни за извършване на проверката на настройката на абонатната станция и системата за автоматично регулиране на топлоподаването и за съставяне на протокол за резултатите е напълно реален, като съществува резерв и по отношение на нормализирането и промяната на настройката, която може да се осъществи от специалисти с нужната квалификация още по време на посещението на абонатната станция и установяване на проблемите.

В т.5.7 от становището заявителя предлага редакция на т. 5.1. от доклада, както следва:

„5.7. В раздел VI. Условия за качество на топлоснабдяването предвид изложените обстоятелства по-горе „Топлофикация София” ЕАД прави следните редакционни предложения за чл. 17 по отношение прецизно регламентиране на условията за качество на снабдяването и правото на информация на клиента:

„(3) Продавачът е длъжен да подава топлинна енергия с параметри на топлоносителя при водните топлопреносни мрежи, осигуряващи качествено снабдяване, при спазването на термохидравличен режим, съответстващ на външните климатичните условия и характера на потребление на клиентите.

(4) Продавачът е длъжен да подава топлинна енергия с параметри на топлоносителя при водните топлопреносни мрежи, чрез централно регулиране на топлинния товар и осигуряване на температурата на топлоносителя с допустимо отклонение от плюс/минус 2°C, в съответствие с приведената външна температура през зимния период и потреблението за битово горещо водоснабдяване през летния период.”

Становище по възражението:

Възражението не се приема. Разделът регламентира по какъв начин топлопреносното предприятие създава условия за качествено топлоснабдяване и предложеният текст от работната група на чл. 17, ал. 3 регламентира допустимото отклонение от гарантираните параметри на топлоносителя при спазване на съответните обявени графици на температурата на топлоносителя за постигането им, които са елемент от термохидравличния режим. Що се отнася за предложената от дружеството нова ал. 4 на чл. 17, в същата не се определя еднозначно отклонението от плюс/минус 2°C спрямо кои конкретни стойности на температурата на топлоносителя е допустимо и по този начин създава предпоставка за неяснота.

Във връзка с изложеното, на заявителя следва да се укаже чл. 17, ал. 3 да се промени както следва:

„Чл. 17 (3) Продавачът е длъжен през отоплителен период да подава топлинна енергия с гарантирани параметри на топлоносителя при водните топлопреносни мрежи, като спазва обявения график на температурата на топлоносителя с допустими отклонения от плюс/минус 2°C в съответствие с приведената външна температура и поддържането на температурата на подгрявата вода за горещо водоснабдяване 55°C на изхода от подгревателя към сградната инсталация”.

С оглед прецизност е необходимо в чл. 17 да се създаде нова ал. 4, както следва:

Чл. 17 (4) Продавачът е длъжен през неотоплителен период да подава топлинна енергия с гарантирани параметри на топлоносителя при водните топлопреносни мрежи, като спазва обявения график на температурата на топлоносителя с допустими отклонения от плюс/минус 2°С в съответствие с поддържането на температурата на подгрятата вода за горещо водоснабдяване 55°С на изхода от подгревателя към сградната инсталация”.

С оглед на гореизложеното предложената от работната група ал. 4 на чл.17 следва да стане ал. 5 и ал. 6 – ал. 7.

В т.5.8 от становището заявителят възразява срещу чл.17, ал.5 и ал.6 (т.5.1. от доклада) с мотива:

„5.8. Предложените нови алинеи 5 и 6 към чл. 17 са извън обхвата на тези „Общи условия за продажба”, защото са свързани със стационарни, или проектни условия, които винаги се различават от действителните.”

Становище по възражението:

Възражението не се приема. В обосновката на включването на тези нови алинеи към чл. 17 работната група изрично е подчертала, че ал. 6 (нова ал. 7) се отнася за точността на регулиране при условия без съществени колебания на реалното потребление и при моментна промяна на натоварването. Тези процеси на потреблението нямат нищо общо с проектните условия, които дружеството посочва, че се различават от действителните.

В т.5.9 от становището заявителят възразява срещу т. 5.3. от доклада, с която се въвежда нова т.4 към чл.18, ал.1 от проекта с мотива:

„5.9. Предложението да се въведе нова т. 4 към чл. 18, ал. 1 ненужно изрично визира необходимостта от поддръжка на системата за автоматично регулиране. Всички съоръжения в абонатната станция са важни за осигуряване на качествено снабдяване с топлинна енергия. В чл.18 подробно и точно са разписани ангажиментите на „Топлофикация София” ЕАД за поддръжка в техническа изправност на топлопреносните мрежи и абонатните станции.”

Становище по възражението:

Не се приема възражението. В чл.18 са разписани задълженията на топлопреносното предприятие да отстранява повредите в топлопреносните мрежи и абонатните станции в срок до 48 часа след спиране на топлоподаването. В случая на предложената от работната група нова т. 4 на ал. 1 на чл.18 се има предвид отстраняване на повреда, която не е свързана със спиране на топлоподаването, а е такава в системата за регулиране на топлоподаването, при която снабдяването с топлинна енергия не е преустановено, но абонатната станция работи в ръчен режим и не може да се осигури постигането на комфорт при най-малка консумация на топлинна енергия.

В т.5.10 от становището заявителят възразява срещу т. 5.6. от доклада, с която се предлага към чл. 18 да се добави нова ал. 4, с мотива, изложен в предходното възражение:

„5.10. Предложението да се въведе нова ал. 4 към чл. 18 е ненужно поради изложеното в т. 5.9.

Становище по възражението:

Не се приема възражението, поради неприемането на предложението за отпадане на т. 4 в чл. 18, ал. 1.

В т.5.11 от становището заявителят възражава срещу т.7.2 и т.7.3 от доклада:

„5.11. В раздел VIII. Разпределение на топлинната енергия между клиентите в СЕС предложението чл. 27, ал. 2 да отпадне не следва да се вземе предвид, тъй като е много важно да се запознаят всички страни (продавач, купувач и търговец) за начина на избора от общото събрание и резултата от него.”

Становище по възражението:

Следва да се отбележи, че възражението, представено в по-горния вид не е прецизно.

Чл. 27 от проекта на общи условия е представен за одобрение пред комисията във вида:

„Чл. 27 (1) Клиентите в СЕС избират Търговец за извършване на услугата дялово разпределение с решение на Общото събрание на етажната собственост свикано и проведено при условията и реда на ЗУЕС. Присъствалите на Общото събрание Клиенти собственоръчно изписват трите си имена в протокола и го подписват. За резултатите от избора Клиентите уведомяват писмено продавача. Копие от решението се изпраща на Продавача в 7-дневен срок от приемането му.

(2) Клиентите в СЕС сключват писмен договор по чл.140, ал.5 от ЗЕ с избраното по ал. 1 лице, в който се уреждат:

- 1. правата и задълженията на страните;*
- 2. собствеността на уредите, условията и начинът на плащане, предоставяне на информация съгласно Български държавни стандарти за средствата за дялово разпределение;*
- 3. методиката за разпределение на енергията с описани начини на дялово разпределение в отделните имоти, общите части и топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация;*
- 4. периодичността и редът на отчитане на показанията на средствата за дялово разпределение и за предоставяне на информацията за разпределената енергия включително ежемесечна обработка на данните от самоотчет, извършен от клиентите или от отчет чрез системи за дистанционно отчитане;*
- 5. гаранционните срокове, гаранционната и извънгаранционната поддръжка;*
- 6. отговорност и неустойки при изпълнение на договора;*
- 7. редът за разглеждане на рекламации;*
- 8. условията и начинът на плащане на услугата дялово разпределение;*
- 9. условията за прекратяване на договора.*

(3) За прилагане на системата за дялово разпределение на топлинната енергия в СЕС Клиентите са длъжни да използват средства за отчитане на дяловото потребление от един и същи модел, доставени от един и същи Търговец или одобрени за използване в сградата от него, съгласно чл. 140, ал. 2 от ЗЕ.”

В т.7.2. от доклада, работната група предлага в чл. 27, ал. 1 да бъде заличено последното изречение: „Копие от решението се изпраща на Продавача в 7-дневен срок от приемането му”. Основанието на тази редакция е в съответствие със ЗЕ, където такова задължение на клиентите липсва. Тази материя достатъчно изчерпателно е уредена в чл.139б от ЗЕ, където в ал. 3 е постановено:

„(3) За резултатите от избора клиентите уведомяват писмено топлопреносното предприятие или доставчика на топлинна енергия.”

Освен това, въвеждането на подобен кратък срок не е оправдано. Задължението на Топлофикация и Търговеца е да се съобразят с избора на клиентите, след получаване на уведомлението.

В т.7.3. от доклада работната група е предложила в чл. 27 да отпадне ал. 2, тъй като тази материя не е предмет общите условия и е некоректно да се формулира като задължение за клиентите, тъй като съгласно чл. 140, ал. 5 от ЗЕ, „Лицето по чл. 139б, ал. 1 предлага на клиентите в сграда - етажна собственост, самостоятелно или чрез упълномощено лице, да сключат писмен договор, в който се уреждат:...” – т.е. активната страна в случая е ТДР, а не клиентът.

Предвид гореизложеното, не се приема възражението на заявителя по тази точка от становището.

В т.5.12 от становището заявителят възразява срещу т. 9.4. от доклада както следва:

„5.12. В раздел XI. Отговорност при неизпълнение на задължения предложеният текст в т.9.4 е в несъответствие, поради изложени по-горе аргументи за отпадането на текста в чл. 18, ал. 1, т. 4. Контролът от страна на клиентите за качество на топлоснабдяването се изразява в постигане на необходимите температури в отопляемите помещения и температурата на битовото горещо водоснабдяване при спазване на изходните проектни условия за топлофизичните характеристики на сградите и състоянието на вътрешните отоплителни и топловодни инсталации”.

Становище по възражението:

Не се приема възражението. Няма несъответствие с предложението в т.5.3. от доклада, където в чл. 18, ал. 1, се добавя т. 4, напротив предложената нова ал. 3 в чл. 42 е в съответствие с необходимостта от въвеждането на санкция при неизпълнение на чл. 18, ал. 1, т. 4.

Предвид гореизложеното, ДКЕВР е счела, че не са налице законовите изисквания за одобряване на предложените от „Топлофикация София” ЕАД “Общи условия за продажба на топлина енергия за битови нужди от „Топлофикация София” ЕАД на клиенти в гр. София”. С оглед осигуряване на съответствие с нормативните изисквания и на равенство между страните по договора при общи условия, на основание чл. 21, ал. 1, т. 4, във връзка с чл. 150, ал. 1 от Закона за енергетиката и чл. 129, ал. 2 от Наредба № 3 от 21 март 2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката, със свое Решение № ОУ-01/08.01.2014 г., ДКЕВР е дала на „Топлофикация София” ЕАД задължителни указания в срок до 22.01.2014 г. да представи изменен и допълнен проект на „Общи условия за продажба на топлина енергия за битови нужди от „Топлофикация София” ЕАД на клиенти в гр. София”, както следва:

1. В раздел I Дефиниции в дефиницията по т. 13 за "Отопляем обем на имот" думата „абоната“ да се замени с „клиента“.
2. В раздел I Дефиниции в дефиницията по т. 17 за „Сграда - етажната собственост (СЕС)“ накрая да се добави „и съсобственост“.
3. В раздел I Дефиниции да се въведат допълнителни дефиниции:
 - 3.1. „Система за автоматично регулиране на топлоподаването в сграда“ е съвкупност от съоръжения за регулиране на температурния режим за отопление и вентилация и температурата на топлата вода за битово горещо водоснабдяване в абонатната станция в съответствие с топлинните режими на сградата, присъединена към топлопреносната мрежа.
 - 3.2. „Метод на централно регулиране на топлоподаването“ е начин за изменение на температурите и/или часовия разход на топлоносител при водните топлопреносни мрежи в зависимост от климатичните параметри и толопотреблението на сградите.
 - 3.3. „Непреодолима сила“ са непредвидени и непредотвратими събития или комбинация от събития от извънреден характер, извън контрола на страните, възникнали след одобряване на общите условия от ДКЕВР, включващи, но неограничаващи се до: война, саботаж, въстания, революция, бунт, експлозия, пожар, природни бедствия (наводнения, земетресения, гръм, буря, ураган, торнадо, проливен дъжд, градушка, свличане, срутвания на земни маси, залежавания, и др.), доколкото тези събития пречат за изпълнение на задълженията по настоящите общи условия, на основание чл. 306 от Търговския закон. Продавачът задължително оповестява Клиентите за възникнала непреодолима сила чрез средствата за масово осведомяване. Дружеството задължително разполага с документ от оторизиран орган за възникналата непреодолима сила.
4. В раздел I Дефиниции в т. 23 от проекта, както и във всички следващи текстове от Общите условия, съкращението МИЕТ следва да се замени с МИЕ.
5. В раздел I Дефиниции дефинициите за "Коригиран отопляем обем" и "Пломбирано отоплително тяло" да се заличат.
6. В раздел I Дефиниции точките да се преномерират.
7. Раздел II Общи положения и раздел III се обединяват в един Раздел II Предмет на общите условия.
8. В чл. 2, ал. 1 да се заличи текста „които купуват топлинна енергия с топлоносител гореща вода за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване за собствени битови нужди“.
9. В чл. 2, ал. 2 да се цитират точно всички изменения на лицензията, а именно – Лицензия за пренос на топлинна енергия № Л-033-05/15.11.2000 год., изм. с решение № И1-Л-033 от 23.04.2007 г., изм. с решение № И2-Л-033 от 12.12.2011 год. на ДКЕВР.
10. Чл. 3 да се заличи.
11. Чл. 4 да добие вида: „чл. 4 Тези Общи условия съдържат:“
12. В чл. 4 да се доби нова т.2 с текст:
„2. условията за качество на топлоснабдяването;“
13. точките в чл. 4 да се преномерират.
14. В чл. 5, ал. 1 да се заличи текста в скобите „(доставя)“.
15. В чл. 5, ал. 1 да се заличи второто изречение.
16. В чл. 5 да се заличи ал. 2.
17. Чл. 6 да добие следната редакция:
„Чл. 6. Продавачът се задължава:

1. да доставя на Клиентите топлинна енергия за отопление и климатизация в абонатните станции на сградите в периода от 1 октомври до 30 април, в зависимост от температурата на външния въздух, при условията на чл.48, ал.1.

2. да доставя на Клиентите топлинна енергия за битово горещо водоснабдяване целогодишно в абонатните станции на сградите, с изключение на случаите, когато Клиентите в сгради не получават топлинна енергия за битово горещо водоснабдяване по технически, икономически или други причини.

3. при възможност и по изрично писмено искане на собствениците или ползватели на имоти в СЕС, присъединени към една абонатна станция или нейно самостоятелно отклонение, направено във основа на решение взето при условията на ЗУЕС, или на Клиент в самостоятелна сграда, Продавачът може да предоставя топлинна енергия за отопление и извън периода по т. 1.

4. да поддържа съответствие между потребностите от топлинна енергия на сградите и топлинната енергия, постъпваща в абонатните станции с прилагане на избрания метод за централно регулиране на топлоподаването.

5. да осигурява със системата за автоматично регулиране на топлоподаването в сградата температурен режим за отопление и за вентилация за поддържане на предвидените по проект температури в отопляваните помещения с допустимо отклонение минус 1,5 °С.

6. да осигурява със системата за автоматично регулиране на топлоподаването в сградата температурен режим за битово горещо водоснабдяване за поддържане на температурата на подгрявата вода за горещо водоснабдяване 55 °С на изхода от подгревателя към сградната инсталация.

7. да определя за всяка сграда температурен режим за отопление, за вентилация и за битово горещо водоснабдяване.

8. да извършва настройка на абонатните станции и системите за автоматично регулиране на топлоподаването в сградата в съответствие с топлинните товари на сградните инсталации и избраните метод за централно регулиране и температурен режим за отопление, за вентилация и за битово горещо водоснабдяване.

9. да проверява и пломбира регулиращите уреди и средствата за търговско измерване в абонатните станции.

10. да заплаща електрическата енергия, използвана от съоръженията в абонатната станция.

11. да води отчетен картон за ежемесечно отчитане на показанията на топломера и общия водомер за битово горещо водоснабдяване в абонатната станция.

12. да води досие за повреди и за параметрите на настройка на абонатната станция и системата за автоматично регулиране на топлоподаването в сградата, в което се отразява причината за промяна на някой параметър от първоначалната настройка.

13. да определя ежемесечно технологичния разход на топлинна енергия в абонатната станция;

14. да предоставя информация на Клиента за:

а) начислените количества топлинна енергия и за начина на нейното разпределение;
б) действащата цена на топлинната енергия и за цените на предоставяните услуги свързани с лицензионната дейност.

в) параметрите на настройка на абонатната станция и системата за автоматично регулиране на топлоподаването в сградата, в т.ч. използване на възможността за намаление на потреблението през нощта, при поискване;

15. да уведомява писмено Клиентите, в случаите когато топлинният товар на присъединените отоплителни тела в сградата спадне под 50 % от проектния

отоплителен товар на сградата, като им разяснява и произтичащите от това последствия.

16. да уведомява писмено Клиентите, в случаите когато топлинният товар за битово горещо водоснабдяване в сградата е намален с над 50 % от проектния товар на сградата, като им разяснява и произтичащите от това последствия.

17. да обяви по подходящ начин в клиентските центрове и касите на продавача, на интернет страницата си и в средствата за масово осведомяване:

а) телефонни номера за информация и подаване на жалби и сигнали във връзка с продажбата на топлинна енергия на Клиентите;

б) местонахождение на клиентските центрове и касите на продавача,

в) начините и сроковете за плащане на топлинната енергия;

г) услугите и цените, които Продавачът предоставя;

д) до 5 (пет) работни дни след утвърждаването всяка промяна на цените на топлинната енергия;

е) избрания метод на централно регулиране на топлоподаването, включително термохидравличния режим на топлопреносната мрежа;

ж) месечен отчет за спазване на термохидравличния режим на топлопреносната мрежа, допуснатите отклонения и причините за това.

18. да уведомява Клиентите 15 дни предварително, писмено или чрез съобщение в средствата за масово осведомяване или на интернет страницата си, за началото и продължителността на ограничаването и/или спирането на снабдяването с топлинна енергия поради извършване на ремонтни работи, реконструкция, въвеждане в експлоатация на нови съоръжения или други подобни действия, които подлежат на планиране.

19. да разглежда и разрешава проблеми по подадени от Клиента писмени жалби, сигнали и заявления в срока по чл. 60, ал.2.

20. да пази поверителността на личната информация на Клиентите и да осигури съхраняването на личните данни съгласно изискванията на приложимото законодателство.

21. да съхранява за срок от 5 години данните, необходими за разплащанията;

22. да заплаща цена за ползване на присъединителен топлопровод и абонатната станция, изградени от клиентите, за които не е прехвърлена собствеността от клиентите на продавача.”

18. В чл. 8, т. 3 израза „по чл. 6, т. 6” да се замени с „по чл. 6, т. 5”.

19. В чл. 8, т. 4 да се заличи думата „доставена”.

20. В чл. 8, т. 7, израза „и уреди за индивидуално разпределение на количеството доставена и потребена топлинна енергия” да се замени с „и индивидуални разпределители на топлинна енергия за отопление”.

21. В чл. 8, т. 9 да се заличи.

22. Двете алинеи в чл. 9 да придобият редакцията:

„Чл. 9 (1) Клиентът има право да поиска проверка на настройката на режима на работа на абонатната станция и системата за автоматично регулиране на топлоподаването в сградата. Продавачът е длъжен да извърши проверка и да състави протокол за резултатите от нея в срок до 2 (два) работни дни от получаване на искането. Протоколът от проверката се подписва от Страните.

(2) Продавачът е длъжен да нормализира и да промени настройката на режима на работа на абонатната станция и системата за автоматично регулиране на топлоподаването в сградата в срок до 2 (два) работни дни от съставянето на протокола по ал. 1, ако има необходимост от това.”

23. В чл. 10, ал. 1 заявителят да предложи нова редакция на текста в съответствие с разпоредбата на чл. 153, ал. 2 от ЗЕ и ЗУЕС.

24. В чл. 10, ал. 2 изразът „топлопреносното предприятие” да се промени на „Продавача”.

25. В чл. 14, т. 1 да прецизира разпоредбата, след съответните промени в нормативните актове или да заличи всички разпоредби предвиждащи заплащане на цената за услугата дялово разпределение от проекта, като след промените в ЗЕ ще се прилагат съответните текстове от закона.

26. В чл. 14, т. 9 текстът да се промени, както следва: „9. не сменя самоволно или поврежда средство за търговско измерване и средства за дялово разпределение, знак, стикер, пломба или друго контролно приспособление, поставени от длъжностно лице”.

27. Чл. 16 да се заличи.

28. В чл. 17 се добавят нови ал. 3, ал. 4, ал. 5, ал. 6 и ал. 7 със следното съдържание:

“(3) Продавачът е длъжен през отоплителен период да подава топлинна енергия с гарантирани параметри на топлоносителя при водните теплопреносни мрежи, като спазва обявения график на температурата на топлоносителя с допустими отклонения от плюс/минус 2°С в съответствие с приведената външна температура и поддържането на температурата на подгрявата вода за горещо водоснабдяване 55°С на изхода от подгревателя към сградната инсталация.

(4) Продавачът е длъжен през неотоплителен период да подава топлинна енергия с гарантирани параметри на топлоносителя при водните теплопреносни мрежи, като спазва обявения график на температурата на топлоносителя с допустими отклонения от плюс/минус 2°С в съответствие с поддържането на температурата на подгрявата вода за горещо водоснабдяване 55°С на изхода от подгревателя към сградната инсталация.

(5) Продавачът е длъжен да подава топлинна енергия с гарантирани параметри на топлоносителя при водните теплопреносни мрежи, като спазва подаващото налягане в контролни точки с допустимо отклонение от плюс/ минус 5% и връщащото с допустимо отклонение от плюс/ минус 20 kPa.

(6) Продавачът е длъжен да подава топлинна енергия с параметри на топлоносителя след абонатната станция, като гарантира температурата на топлоносителя в отоплителната и вентилационна инсталация след теплообменника за отопление в зависимост от температурния режим за отопление и за вентилация.

(7) Продавачът е длъжен чрез системата за автоматично регулиране на топлоподаването да осигури точност на регулирането:

1. максимално отклонение на температурата на топлоносителя на входа на отоплителната и вентилационната инсталации и температурата на подгрявата вода за горещо водоснабдяване на изхода от подгревателя към сградната инсталация за БГВ от плюс/ минус 2°С;

2. при моментна промяна на натоварването максимално отклонение на температурата на топлоносителя на входа на отоплителната инсталация от плюс/ минус 5°С и от плюс/ минус 10°С при вентилационните и БГВ инсталациите;

3. преходно време за възстановяване на нормалното температурно отклонение след промяната на натоварването за всички инсталации от 2 минути.”

29. В чл. 18, ал. 1, т. 2 изразът „ако това е технически възможно” да се заличи.

30. В чл. 18, ал. 1 да се добави нова т. 4 със следното съдържание:

„4. отстранява повредите в системата за автоматично регулиране на топлоподаването в абонатната станция свързани с преминаването на ръчен режим на управление в срок до 5 (пет) работни дни след преустановяване на автоматичния режим на управление.”

31. В чл. 18, ал. 2 да се промени, както следва:

„(2) Разходите за отстраняване на повредите са за сметка на Продавача, с изключение на случаите, когато присъединителния топлопровод и абонатната станция са изградени от Клиентите и Продавачът заплаща цена за ползване на съоръженията.”

32. В чл. 18, ал. 3 и ал. 4 да добият следната редакция:

„(3) Когато поради вида на повредата същата не може да бъде отстранена в срока по ал. 1, т. 3, Продавачът задължително уведомява Клиента/ите за срока на отстраняване и при необходимост предлага въвеждане на ограничителен режим на топлоподаването.

(4) Когато поради вида на повредата същата не може да бъде отстранена в срока по ал. 1, т. 4, Продавачът задължително уведомява Клиента/ите за срока на отстраняване на повредата”.

33. В чл. 20, ал. 1 да се заличи изреча „доставената и продадена на Клиентите” и думата „топлинна” да се промени на „топлинната”.

34. В чл. 21 да се заличи символът „(1)”.

35. В чл. 24, в края на ал. 3 да се заличи изреча „ако това е техническо възможно”.

36. В чл. 25, ал. 1 да се заличат думите „доставената в СЕС” и думата „топлинна” да се промени на „топлинната”.

37. В чл. 27, ал. 1 да се заличи последното изречение: *„Копие от решението се изпраща на Продавача в 7-дневен срок от приемането му.”*

38. В чл. 27 да се заличи ал. 2.

39. В чл. 27, ал. 3 да стане ал. 2 със следната редакция:

„(2) За прилагане на системата за дялово разпределение на топлинната енергия в СЕС Клиентите, присъединени към една абонатна станция са длъжни да използват средства за отчитане на дяловото потребление за отопление от един и същи модел, доставени от един и същи Търговец или одобрени за използване в сградата от него, съгласно чл. 140, ал. 2 от ЗЕ”.

40. В чл. 29, ал. 2, в началото да се заличи „Доставеното/отчетеното”, алинеята да започва с думата „Количеството”, думата „сграда” да се замени със „СЕС”.

41. Чл. 30 да се привиде в съответствие с чл. 67 от НТ.

42. В чл. 33, ал. 1 да се заличи думата „доставената”, а думата „топлинна” да се промени на „топлинната”.

43. В чл. 33, ал. 3 да се добави нова точка 25 със следния текст:

„25. данни за потребената топлинна енергия в имота за същия месец на предходната година.”

44. В чл. 34, ал. 1, т. 2 да се промени както следва:

„2. на месечни вноски, определени по прогнозна консумация за сградата, и една изравнителна вноска;”

45. В чл. 35, ал. 4 да се промени както следва:

„(4) Когато при издаването на фактурата по ал. 2 се установи, че Клиентът е заплатил сума, по-голяма от сумата по фактурата, и Клиентът има просрочени задължения към Продавача, със сумата в повече може да се извърши прихващане с изискуемо и ликвидно вземане на Продавача. Всички останали суми, по желание на Клиента, му се връщат или се приспадат от дължимите суми за следващ/и период/и.”

46. Чл. 36, ал. 1 да се промени както следва:

„(1) Клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия по чл. 35, ал. 1 в 30-дневен срок от датата на публикуването им на интернет страницата на Продавача”.

47. В чл. 36, ал. 2 да се промени както следва:

(2) Клиентите са длъжни да заплащат стойността на фактурата по чл. 35, ал. 2 за потребено количество топлинна енергия за отчетния период, в 30-дневен срок от датата на публикуването им на интернет страницата на Продавача”.

48. В чл. 36, ал. 5 да се заличи второто изречение.

49. В чл. 36, ал. 6 да добие вида:

„(6) Когато Клиентът има две и повече дължими суми, включително съдебни и присъдени вземания, ако изпълнението не е достатъчно да погаси всичките, може да заяви кое от тях погасява. Ако не е заявил това, погасява се най-обременителното за него задължение. При няколко еднакво обременителни задължения, погасява се най-старото, а ако всички са възникнали едновременно, те се погасяват съразмерно.”

50. В чл. 37, текстът във второто изречение след „изравняването” да се промени както следва: „при равни месечни...”

51. Чл. 39, ал. 2 да се промени както следва:

„(2) Редът и начинът на заплащане на услугата “дялово разпределение” се определя от Продавача, съгласувано с търговците, извършващи услугата дялово разпределение и се обявява по подходящ начин на Клиентите”.

52. В чл. 42, ал. 1 след израза „в топлопреносната мрежа” да се добави „или абонатната станция”.

53. В чл. 42, ал. 2 да се заличат думите „или ако е технически невъзможно да бъде спазен срока по ал. 1”.

54. В чл. 42 да се добави нова ал. 3 със следното съдържание:

„(3) Когато по вина на Продавача повредите в системата за автоматично регулиране на топлоподаването в сградата не са отстранени в срок до 5 (пет) работни дни, вследствие на което е изпълняван ръчен режим на управление, Продавачът дължи неустойка на всеки клиент в размер на 20% от стойността на доставената топлинна енергия за периода на закъснението”.

55. В чл. 43, ал. 1 в края на изречението да се добави: „с изключение на случаите, когато въвеждането на ограничителен режим на топлоснабдяването е по негова вина.”

56. Чл. 44 да се заличи.

57. В чл. 45, ал. 1 в края да се добави „които не са служители или на граждански договор при Търговеца или Продавача.”

58. Чл. 46 да се заличи.

59. В чл. 47, след „чл. 154” да се заличи „ал. 1”.

60. В чл. 48, ал. 1 след „чл. 6” да се добави „т. 1”, а след „и да изключи отоплението” да се добави „в края на отоплителния период”.

61. В чл. 49, ал. 3 в края да се добави „с изключение на случаите, при които аварията са настъпили по негова вина.”

62. В чл. 49, ал. 4, да се заличи израза „изразяваща се в непредвидено или непредотвратимо събитие, включително и от извънреден характер”.

63. В чл. 50, ал. 2, след „писмено или” да се добави „на интернет страницата си и”, с което текстът да добие вида:

„(2) Продавачът е длъжен да уведоми Клиентите 15 (петнадесет) дни предварително, писмено или на интернет страницата си и чрез съобщение в средствата за масово осведомяване, за началото и продължителността на ограничаването и спирането по ал. 1.”

64. В чл. 51, ал. 1, т. 2 в края да се добави израза „които не са служители или на граждански договор при Търговеца или Продавача.”

65. В чл. 54, ал. 1 (неномерирана) текстът да добие вида:

„Чл. 54. (1) Когато топлинния товар на присъединените отоплителни тела в сградата е намален с повече от 50 (петдесет) на сто от проектния за сградата и количеството на енергията, отделена от сградната инсталация, е по-голямо от количеството на енергията за отопление на имотите и/или топлинният товар за битово горещо водоснабдяване е намален с повече от 50 (петдесет) на сто от проектния за сградата, Продавачът прилага чл. 78 от НТ и изпраща писмено уведомление до Клиентите и Търговеца”.

66. Заявителят да коригира чл. 54, ал. 3 като се съобрази с чл. 78, ал. 6 от НТ, съгласно който „Потребителите заявяват становището си по ал. 5 с **протокол от решение на общото събрание на сградата - етажна собственост**”.

67. В чл. 55, ал. 1, срокът „5 (пет) работни дни” да се промени на „2 (два) работни дни”.

68. В чл. 55, ал. 4 текстът да се промени както следва:

„(4) При прекратено топлоснабдяване на сградата, топлоподаването се възстановява след изпълнение на изискванията за присъединяване на клиенти по реда на НТ”.

69. В чл. 56, ал. 1, т. 1 и навсякъде в общите условия думата „мерене” да се замени с „измерване”.

70. В чл. 57, ал. 3, след „ по ал. 1, т. 1 и т.3” да се добави и „т. 4 и т. 5”.

71. В чл. 59, преди „Сигнала” да се добави „Заявлението”.

72. В чл. 59, т. 2 изразът „на титуляра на топлоснабдения имот” да се замести с „на клиента”.

73. В чл. 59, т. 3 думата „възражението” да се замени с „искането”.

74. В чл. 59, т. 4 изразът „ако има такива,” да се замени с „ако клиентът разполага с такива”.

75. В чл. 59, т. 5 „подателя” да се замени с „клиента”.

76. В чл. 60, ал. 2 срокът от „30 (тридесет)” дни да се замени с „15 (петнадесет)” и накрая да се добави „а в случаите, когато е необходима проверка на място или чрез Търговеца, извършващ дяловото разпределение – в срок от 30 дни”.

77. В чл. 60 да се заличи ал. 3

78. В чл. 61, ал. 2 изразът „се подават към Търговеца” да се замени с „могат да се подават и към Търговеца”.

79. В раздел „Допълнителни условия” да се добави нов член, (преди чл. 63 в проекта) със следното съдържание:

„Чл. ... (нов). Клиентите се идентифицират по следния начин: с трите имена и адрес на обслужвания имот и адрес за кореспонденция, телефон, и/или електронен адрес. Набирането на други идентификационни данни може да се извършва съгласно изискванията на Закона за защита на личните данни, ако клиентът доброволно е подписал декларация за предоставянето им”.

80. В чл. 63, ал. 1, б. „а”, т. 7.3 да се посочи нормативният акт, част от който е чл. 139а,

81. В чл. 63, ал. 1, б. „б” да се добави нова точка със следното съдържание „писмени допълнителни споразумения по чл. 150, ал. 3 от ЗЕ”.

82. В чл. 63, ал. 1, б. „б” да отпадне т. 2;

83. В чл. 63, ал. 3 да се заличат думите „ЕГН и постоянен адрес по документ за самоличност, номер, дата на издаване и орган на издаване на документа за самоличност, номер и дата на пълномощното”.

84. Чл. 64 да се промени, както следва:

„Чл. 64. (1) При подаване на заявление за откриване или промяна на партида Клиентът следва да представи на Продавача идентифицираща информация и

документи, легитимиращи заявителя като Клиент по смисъла на настоящите общи условия, в това число документ за собственост / документ удостоверяващ учредено вещно право на ползване върху имота, разрешение за ползване за ново присъединен обект или за обект с променено предназначение, договор за наем заедно с нотариално заверена декларация за съгласие от собственика по чл. 68, както и други официални документи, удостоверяващи правото на собственост на заявителя (удостоверения за наследници, постановления на съдебни изпълнители за възлагане на недвижим имот, протокол от заседание на общо събрание за общите части, съдебни решения и др.).

(2) Клиентът представя пред Продавача за преглед и информация оригиналите или нотариално заверени копия от документите, удостоверяващи правото му на собственост или вещно право на ползване върху имота.

(3) Всички документи, с изключение на тези по ал. 2 от настоящия член и декларацията от собственика по чл. 68, се предоставят като копие на Продавача.”

85. В чл. 65, ал. 1 да се заличат думите „към което се прилагат копия на документи, удостоверяващи придобиването или прекратяването на правото на собственост или на вещното право на ползване на имота”;

86. В чл. 65, ал. 2 да се заличи;

87. В чл. 66, ал. 1 да се заличи „с приложено копие от документа”.

88. В чл. 66, ал. 2 да се заличат думите „може да” и „документ и”;

89. В чл. 67, ал. 1 да се заличат думите „с приложено копие на удостоверение за наследници или съответно на акта за собственост”.

90. Чл. 68 да се промени както следва:

„Чл. 68. (1) Клиент по смисъла на тези общи условия може да бъде и друго лице – ползвател на имота, различно от собственика на имота, при условие че последният е представил писмено съгласие в нотариално заверена форма за това.

(2) При промяна в наемното правоотношение, новият и предишният наемател са длъжни да подадат до Продавача в срока по чл. 14, т. 12 заявление за откриване или закриване на партида по образец, към което са приложени копия на документи, удостоверяващи наличието или липсата на наемно правоотношение и декларация на собственика по ал. 1”.

91. Чл. 69 да се заличи;

92. Навсякъде в текста от израза „вещно право на ползване” да се заличи думата „вещно”, текстовете, които визират „собственик”/„собственост”, да коригират като се отнасят и за „ползвател”/„ползване”.

93. Чл. 73 да се промени, като се приеме редакцията от сега действащите общи условия или да отпадне.

94. В чл. 74, ал. 1 думите „едномесечен срок ” да се заменят с „30 дни”.

95. В чл. 74, ал. 2 думата „различни” да се замени със „специални”.

96. В чл. 75, ал. 3 думата „различни” да се замени със „специални”.

97. В чл. 76 думите „извършващи стопанска дейност или упражняващи свободна професия или са организации на бюджетна издръжка” да отпаднат.

98. В чл. 77 след „чл. 150, ал. 2” да се добави „и ал. 3”.

99. В §1 думите „ЗЕ и НТ” да се заменят с „действащото законодателство в Република България”.

100. В §2 да се допълнят липсващите данни за решението на съвета на директорите на „Топлофикация София” ЕАД.

101. След извършване на указаните корекции да се преномерират съответните разпоредби и препратки в Общите условия, както и номерацията на разделите.

102. Да представи проект на Правила за работа с потребители на енергийни услуги.

В определения от комисията срок - 22.01.2014 г. „Топлофикация София” ЕАД не е изпълнило Решение № ОУ-01/08.01.2014 г.

С писмо вх. № Е-14-01-22/21.01.2014 г. изпълнителният директор на „Топлофикация София” ЕАД е заявил, че оттегля искането за одобряване на Общи условия за продажба на топлина енергия за битови нужди от „Топлофикация София” ЕАД на клиенти в гр. София, обективизирано в заявление вх.№ Е-14-01-22/13.08.2013 г. Във връзка с това и на основание чл. 56, ал. 1 от АПК заявителят е направил искане за прекратяване на образуваното производство. Един от посочените мотиви за оттегляне на проекта е изразената позиция от страна на граждански и потребителски организации, че Общите условия следва да се актуализират и синхронизират след приемане на промените в нормативната уредба.

Същевременно, в същото писмо „Топлофикация София” ЕАД е изразило несъгласие с Решение № ОУ-01/08.01.2014 г. на ДКЕВР, като изложените аргументи в основната си част преповтарят разгледаните по-горе възражения, направени с писмо вх. № Е-14-01-38/10.12.2013 г. от „Топлофикация София” ЕАД.

Във връзка с възраженията, постъпили с писмо вх. № Е-14-01-22/21.01.2014 г. комисията счита:

1. Не приема забележката на заявителя, че комисията дава задължителни указания, противоречащи на действащите нормативни разпоредби, както и че демонстрира различен подход към различните топлофикационни дружества. Общите условия на по-голямата част от топлопреносните дружества са одобрени през периода 2007-2008 г. и не са актуализирани във връзка с промените в ЗЕ през последните две години, които внасят съществени промени в регулирането на отношенията между снабдителните предприятия и клиентите.
2. Поддържа становището си, че клиентите следва да бъдат добре информирани и максимално ангажирани в хода на процедурата по обсъждане на общите условия. Във връзка с това, при провеждане на процедурите по предварително обсъждане с клиентите на измененията в общите условия, с оглед привеждането им в съответствие с промените в НТ, които предстои до влязат в сила от 01.06.2014 г. „Топлофикация София” ЕАД следва да се съобрази със забележките относно липсата на публичност и прозрачност в настоящото решение.
3. Не приема възражението по т. 21 от решението, която предвижда в чл. 8, т. 9 да отпадне, тъй като текстът не е предмет на тези Общи условия. Отношенията между клиентите и Търговеца, извършващ услугата дялово разпределение на топлинната енергия не са регулирани от ДКЕВР и невключването в общите условия на текстовете, уреждащи тези отношения не е равносилно на забрана страните по договора свободно да договарят допълнителни клаузи.
4. Не приема възражението по т. 43 от решението, с която се изисква месечните съобщения да съдържат данни за потребената топлинна енергия в имота за същия месец на предходната година. Това е в съответствие с изискване на чл.13, т.3, б.(б) от Директива 2006/32/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 5 април 2006 г. относно ефективността при крайното потребление на енергия и осъществяване на енергийни услуги и чл. 38, ал. 3 от Закона за енергийната ефективност. Информацията и към момента се съдържа в изходните данни и пояснения за изготвяне на фактурите, която „Топлофикация София” ЕАД предоставя на клиентите.
5. Не приема възражението по т. 27 от решението, тъй като задълженията на клиента са регламентирани в чл. 14 от Общите условия, а в предложения за заличаване чл. 16 се казва „клиентът няма право”.

6. Не приема възражението по т. 38 от решението, тъй като чл. 27, ал. 2 от проекта на общите условия е извън предмета на договора за продажба на топлинна енергия. Договорът за продажба на топлинна енергия и договорът по чл. 140, ал. 5 от ЗЕ имат различен предмет и страни.
7. Не приема възражението по т. 46 и т. 47 от решението. Предложеният текст не води до дискриминация на различните групи клиенти и предлага съвременен подход за информиране на клиентите за задълженията им, като същевременно не накърнява икономическите интереси на дружеството, тъй като същото вече е изградило добре работеща електронна страница, която дава бърз достъп на клиентите до информация за текущите им задължения.
8. Не приема възражението по т. 55 от решението, с която се указва в чл.43, ал.1 накрая да се добави: „с изключение на случаите, когато въвеждането на ограничителен режим на топлоснабдяването е по негова вина”. Няма основание за освобождаване на продавача от отговорност, когато същият има вина за въвеждане на ограничителния режим. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 74, ал. 2 от ЗЕ.
9. Не приема възражението по т. 56 от решението, чл. 44 да се заличи. Ал.1 повтаря т.11 на чл.14 от проекта, а ал.2 касае дяловото разпределение на топлинна енергия в сградата.
10. Не приема възражението по т. 58 от решението, с която се заличава чл. 46 от проекта като неясен. Освен това за посочените в текста деяния се предвижда наказателна отговорност - съгласно чл. 216а от Наказателния кодекс: „Който сам или чрез друго неправомерно наруши целостта на съоръжения или обекти от електропреносна или електроразпределителна мрежа, от газотранспортна или топлопреносна система, от система за пренос на течни горива, или на водоснабдителна или канализационна система, с което създаде условия за отклоняване на електрическа енергия, природен газ, течни горива, топлинна енергия или вода, или отвеждане на отпадъчна вода, се наказва с лишаване от свобода до пет години и глоба до двадесет хиляди лева”.
11. Не приема възражението по т. 68 от решението. Указанието на комисията е чл. 55, ал. 4 да се съобрази с чл. 76, ал. 3 от НТ, като и предложението на „Топлофикация София” ЕАД, и цитираната разпоредба на НТ предвиждат присъединяването да се осъществи по реда на НТ.
12. Не приема възражението по т. 76 от решението. Съгласно Показатели за качеството на топлоснабдяването, приети с решение на ДКЕР от 30.06.2004 г. срокът за писмен отговор на жалби е 15 работни дни. В чл. 60, ал. 2 указанието от комисията текст определя различни срокове, в зависимост от естеството на жалбата.
13. Не приема възражението по т. 77 от решението. Указанието за заличаване на ал.3 от чл. 60 е с цел защита интересите на клиентите и избягване на формални отговори на жалби от страна на Продавача.
14. Не приема възражението по т. 79 и точки от т. 82 до т. 91 от решението. Съгласно чл. 6, ал. 1 от Закона за защита на личните данни Комисията за защита на личните данни е независим държавен орган, който осъществява защитата на лицата при обработването на техните лични данни и при осъществяването на достъпа до тези данни, както и контрола по спазването на този закон.
15. Не приема възражението по т. 90, т. 91 и т. 92, по съображенията, изложени в доклад № Е-Дк-530/25.10.2013 г. и Решение № ОУ-01/08.01.2014 г. на ДКЕВР.
16. Не приема възражението по т. 93 от решението. Указанието чл. 73 да се промени, като се приеме редакцията от сега действащите общи условия или да отпадне, се

основава на реда за одобряване и влизане в сила на общите условия, който се различава от общия ред за сключване на договорите по ЗЗД.

17. Не приема възражението по т. 98 от решението. Указанието за допълване на текста в чл. 77 е с оглед привеждането му в съответствие с чл. 150 от ЗЕ.

В ЗЕ и Наредбата не е разписана процедура при оттегляне на подадено заявление за одобряване на общи условия, поради което на основание чл. 13, ал. 6 от ЗЕ, субсидиарно приложение следва да намери чл. 56, ал. 1 от АПК, според който „административният орган прекратява производството по искане на страната, по чиято инициатива то е започнало, освен ако в закон е предвидено друго”. В конкретния случай ДКЕВР е издала Решение № ОУ-01/08.01.2014 г., с което на лицензианта са дадени задължителни указания за изпълнение, поради което образуваното административно производство не може да бъде прекратено.

Този извод не се променя от обстоятелството, че с вх. № Е-14-01-2/22.01.2014 г. в ДКЕВР е постъпила жалба до ВАС от „Топлофикация София” ЕАД срещу Решение № ОУ-01/08.01.2014 г., тъй като съгласно чл. 13, ал. 7 от ЗЕ обжалването не спира изпълнението на решението.

Съгласно разпоредбата на чл. 13, ал. 2, 3, 4 и 5 от ЗЕ, Комисията се произнася с мотивирани решения, които са индивидуални или общи административни актове, взети на закрити заседания. Предвид особено важните държавни и обществени интереси, които се засягат с дейностите в енергетиката, законодателят е предвидил решенията на Комисията да се обжалват пред Върховния административен съд и е изключил суспензивния ефект на жалбата - чл. 13, ал. 7 от ЗЕ. Налице е предварително изпълнение на административния акт, допуснато със закон, като при това законодателят не е дал и правомощия на съда да постанови спирането му.

Съгласно чл. 130, ал. 2, т. 2 от Наредбата в случаите, когато дружеството не е изпълнило задължителните указания в определения срок и общите условия не осигуряват равнопоставеност между страните по договора, комисията одобрява общите условия съобразно дадените указания или отказва да одобри общите условия.

В настоящия случай комисията счита, че общите условия следва да бъдат одобрени съобразно дадените указания, тъй като са в защита интересите на клиентите на дружеството и те могат да се възползват от следните основни промени:

- срокът за заплащане на месечната дължима сума за доставена топлинна енергия започва да тече не от датата на изтичане на периода, за който се отнасят, а от датата на която дружеството е обявило на интернет страницата си месечните дължими суми;

- срокът за заплащане на потребеното количество топлинна енергия след изготвянето на изравнителните сметки, започва да тече от датата на която дружеството е обявило на интернет страницата си дължимите суми;

- законната лихва за обезщетение за забава се начислява само за задълженията за заплащане на потребеното количество топлинна енергия след изготвянето на изравнителните сметки, но не и за месечна дължима сума;

- с оглед информиране на клиентите за техните права е разписано задължението на дружеството по чл. 137, ал. 2 от ЗЕ да заплаща цена за ползване на присъединителен топлопровод и абонатната станция, изградени от клиентите, за които не е прехвърлена собствеността от клиентите на продавача;

- регламентирано е, че разходите за отстраняване на повредите в топлопреносната мрежа и абонатните станции, собственост на клиентите са за сметка на дружеството, с изключение на случаите, когато присъединителния топлопровод и абонатната станция са изградени от клиентите и дружеството заплаща цена за ползване на съоръженията;

- с цел да се постигне най-добър комфорт при най-малка консумация на топлинна енергия по нов начин са регламентираны условията за качеството на топлоснабдяването,

свързани със задължение на дружеството да обявява и отчита спазването на параметрите на режима на регулиране в топлоизточниците и в топлопреносната мрежа, както и задължение да настройва и поддържа системата за автоматично регулиране на топлоподаването в абонатните станции.

Предвид гореизложеното и на основание чл. 21, ал. 1, т. 4, във връзка с чл. 150, ал. 1 от Закона за енергетиката и чл. 49, ал. 2, т. 7 и чл. 130, ал. 2, т. 2 от Наредба № 3 от 21 март 2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката,

ДЪРЖАВНАТА КОМИСИЯ ЗА ЕНЕРГИЙНО И ВОДНО РЕГУЛИРАНЕ

Р Е Ш И:

Одобрява „Общи условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от „Топлофикация София“ ЕАД на клиенти в гр. София” съобразно дадените указания с Решение № ОУ-01/08.01.2014 г. на ДКЕВР. Одобрените общи условия представляват приложение към това решение и стават част от Приложение № 13 към лицензия № Л-033-05/15.11.2000 г., издадена на “Топлофикация София” ЕАД, за дейността пренос на топлинна енергия.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14 (четирнадесет) дневен срок.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

БОЯН БОЕВ

ГЛАВЕН СЕКРЕТАР:

ЕМИЛИЯ САВЕВА